Akbaba

105

«Memurların da mal beyanında bulunmaları isteniyor.»
— Gazeteler —

— Mal beyannamenizi getirdiniz mi?
— Getirdim efendim... Kapıda bekliyor!

en geç

14 AĞUSTOS AKŞAMINA KADAR

birikmiş paralarınızı bankamıza yatırırsanız yılın üçüncü çekilişine katılabilirsiniz

600.000 lira tutarında

15

APARTMAN DAiRESi

ve

500.000

liralık çeşitli para ikramiyeleri

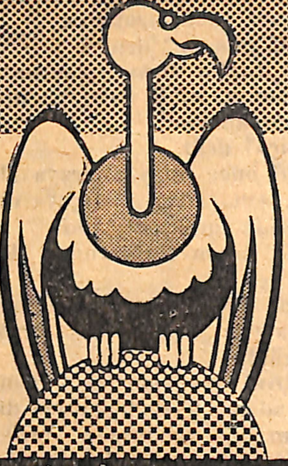
1	adet	100.000	lira
10	adet	5.000	lira
150	adet	1.000	lira
200	adet	200	lira
1600	adet	100	lira

BİR ÇEKİLİŞTE
1.100.000 LİRALIK İKRAMİYELER

Yapı ve Kredi Bankası

Reklâmcılık - 3579 - 184

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Sadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 5 — Sayı : 105
1 Ağustos 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

GÜLER YÜZ!

C.H.P. Yönetim Kurulu güler yüz istiyormuş: Hükûmetten, memurdan, hattâ vatandaştan...

Cesaret edip İsmet Paşadan da istiyor mu acaba?

Güler yüz güzel şeydir elbet. Hele buna bir de tatlı dil katarsanız, baklava ile börek.

Ne demiş atalarımız: «Tatlı dil, güler yüz, yılanı kovuğuna sokar.»

Biz, jeometri devrine yetişemediğimiz için, hendesede, bazı dâvaların «aksi de sahih» olduğunu okumuştuk. Bunun da öyle, aksi de sahihtir:

«Acı dil, asık surat yılanı kovuğundan çıkarır.»

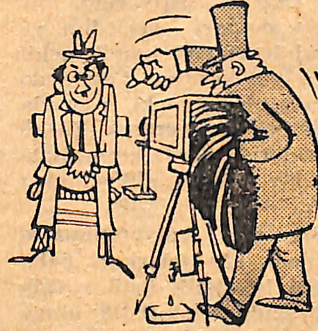
Yoook: «Ha girmiş, ha çıkmış» demeyiniz. Girdi mi, tehlike uzaklaşmış sayılır. Ama çıktı mı, ne yapacağı belli olmaz yılanın.

İşte Halk Partisi yönetmenleri, bizim bu sığ düşüncelerimize benzemez, kimbilir ne derin düşüncelerle «Güler yüzlü bir idare» kurulmasını istiyor...

Ben, bu güler yüzlü idare dileğini, kırk yıldır duyarım. Boyuna, fotoğrafçı ağzıyla: «Biraz gülümser misiniz?» deriz. Polise, jandarmaya, belediye memuruna, herkese... Demek, güler yüzlü idare kurmak, Cumhuriyet idaresi kurmaktan, Demokratik idare kurmaktan bile güçmüş!

Şeker pahaya mı çıktı? Ankara'dan hamiyetli bir ses yükselirdi: Güler yüzlü idare!.. İstiklâl mahkemesi mi kuruldu?.. Güler yüzlü idare!..

Aradan kırk yıl geçti. Değişen

nedir?.. Şekerin artan fiatı yerine ekmeğin artan fiatı... Haaa, bir de eksilen gramajı!

Ne somurtuyorsunuz vatandaşlar?... Gülsenize!

Ne demiş şair:

Güleriz ağlanacak halimize!

Şair değil, herif evliya... Nasıl da bugünleri bilmiş...

Biz Nasrettin Hoca gibi güler yüzün dehâsını yetiştirdiğimiz halde, nedense, yıllardır gülmeyi unuttuk. İspatı fotoğrafçı camekânlarıdır: Hepsinde, Rodin'e model olacak yumruk suratlı adamlar...

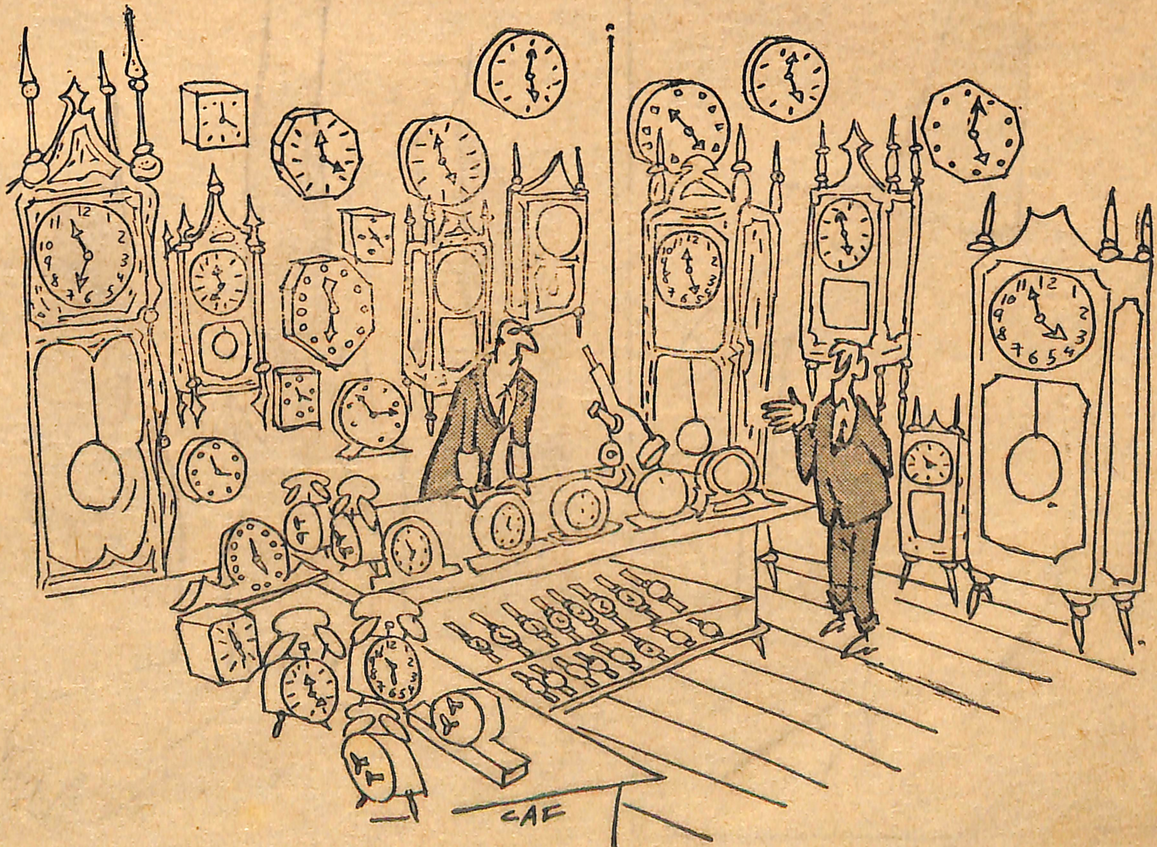
Sakın o bahçeler dolusu, denizler dolusu, plâjlar dolusu kahkahaları gülme sanmayınız. Tebessümün ışığı vardır, ama sesi yoktur. O, dudaklarda nadide bir çiçek gibi açılır, gözlerde bir yıldız gibi ışıldar: Çirişli patiska yırtar gibi cartlamaz!

Eveeet, sayın C.H.P. yönetmenleri güler yüz istiyorlar... Haddimiz olmayarak kendilerine sorsak: Şu iyimserliğin, şu hoş görürlüğün, şu karşılıklı sevginin, karşılıklı saygının egzersizine kendi aranızda niçin başlamıyorsunuz önce?... Parti Meclisinizdeki konuşmaların acı ışığını gazetelerde duyuyoruz. İnsan, politikacıların sözlerini dinlerken, gözleri karşısındakilerin elleri ile artlarına kayıyor: Acaba pençeleri, kuyrukları var mı diye!.

Afrika vahşilerinin insan etinden tiksinmeye başladığı bir çağda, partilerimiz yamyam çadırına dönerse kimde gülecek hâl kalır?

Eskiler, insanı «Gülen hayvan» diye tarif etmişler. Tebessümü ararken, biraz da insanlığımızı mı arıyoruz?... Acı şey...

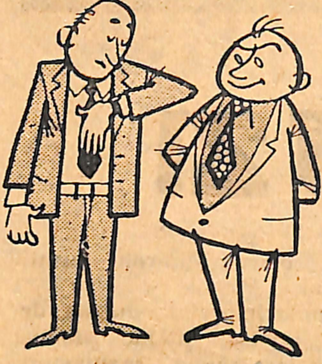
Yusuf Ziya ORTAÇ

— Sizde eşref saat var mı?

Saatiniz kaç beyfendi?

AZİZ NESİN

«Böyle terslikler hep de gelir seni mi bulur?» diyorlar bana. Bu belâları kendim arayıp da başıma tebelleş etmiyorum ya!..

Kol saatimi satmak niyetiyle sabah erkenden evden çıkmıştım.

İnsan, geçim sıkıntısından dara girip de bir eşyasını satmak zorunda kalınca içinde bir yeniklik acısı duyuyor; hayat savaşında yenik düşmenin, başarısızlığın buruk, ezik acısı... Sizde de böyle olur mu bilmem, satmak istediğim bir eşyam, yeniklığimin utandırıcı bir belgesi gibi elimde büyür de büyür...

O gün de kol saatim bileğimde öylesine büyümüştü ki, ağırlığından kolum aşağıya sarkıyordu.

Bir akşam önce eve gelen misafirlerimizle yiyip içmiş «Türkiyemizin gerçekleri», «Türk insanı nedir?» gibi son derecede akademik konular üstünde çok sıkı tartışmalara girmiştik. Misafirler, tartışmalarını daha hızlandırmak için arada bir mola verip sofraya her gelen yeni yemeği «Enfess... Pek güzel olmuş...» diye överek karıma «Elinize sağlık...» sözleriyle iltifat ediyorlardı. Sonra yeniden, edebiyatımızda Türk tipi insanın nasıl bulunacağı, ya da, yurdumuzun kendine özgü koşulları içindeki gerçeğinin araştırılması konularına dalıyorduk. İşte bu sırada, nasıl olmuşsa ben de dalmışım... Ertesi gün kol saatimi kime ve nasıl satabileceğimi düşünmeye başlamıştım. İçimden, şimdi kolumdaki saati çıkarıp «Satmak istiyorum, alır mısınız?» demeyi geçirdim ve bu hayal bana çok komik geldi nedense, gülüverdim. Pek açıkça gülmüş olacağım ki, o sırada istatistik sayılar vererek Türkiye gerçekleri üstünde konuşmakta olan bir misafir, gülüşümden alınarak,

— «Siz alay ediyorsunuz ama...» dedi. «Aydınlarımız daha yeni yeni istatistik üstüne eğilmeye başladı... İstatistik olmadan da bir memleketin gerçeği anlaşılamaz...»

Şurası kesin ki, ben gülmüşsem bile, hiç bir zaman ne istatistik sayılara, ne de aslâ memleketimizin acı gerçeklerine güldüm. Kırdığım potu düzeltmek için, gözümü kulağımı dört açıp, bilimsel tartışmaları dinlemeye başladım, ama bir ara yine dalıp gitmişim, bana yönelen bir sesle kendime kendime geldim:

— Hasan Bey, siz bir şey söylemiyorsunuz, bu konuda düşünceniz nedir?

— Çok doğru.. Ben de sizin düşüncenizdeyim... Deyip, masadaki şişeyi kaptığım gibi, boşalmış olan kadehlere rakı doldurarak dikkati üstümden dağıttım.

Buraya kadar anlattığım durum, benim ertesi sabah kol saatimi satmaya çıkarkenki ruh halimi size açıklamaya yeter sanırım. Erkenden evden çıktım, otobüse bindim, vapura bindim, sonra yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Ben bu saati nereye götürüp kime satacağım?... Bir arkadaşıma, tanıdığıma satmaya kalkamam. Tahıl borsası, pamuk borsası, altın borsası gibi, insan değerinin de borsası vardır; bu borsa pazarında insanın değerini biçen dostları, arkadaşlarıdır. Kol saatini satılığa çıkaran adamın da borsada değeri birden düşer. Dostları, evine misafir gelmeye çekinirler, gelseler de tedirgin olurlar.

Durmadan yürüdüm koca şehrin kalabalık caddelerinde, gittikçe bileğimde ağırlaşmakta olan saati küçüklükle taşıyarak yapayalnız kaldım; saat büyüdükçe ben küçülüyordum. Nasıl olup da iki yıldır bileğimde taşıdığım saatin ağırlığının o güne kadar farkına bile varmamış olduğuma pek şaştım.

Bitpazarına gitmek aklıma geldi. Baştan sona Bitpazarını birkaç kere gidip geldikten sonra, barakamsı bir yerde kullanılmış vazolar, tabaklar, saatler, çatal bıçaklar satan bir eskiciyi gözüme kestirip, kolumdan çıkardığım saati uzatarak,

— Alır mısınız? dedim.

Adam, saatin dışına içine baktıktan sonra, saati bana uzatıp, hiç umursamadan,

— Kaça? dedi.

İki yıl önce iki yüz liraya almıştım. Ama adam, «Kaça?» diye öyle bir soruş sordu ki...

— Elli liraya veriyorum... dedim.

Eskici, dudaklarını açmadan bir anlamsız fısıltı çıkararak alaylı güldü,

— Yirmi lira vereyim... dedi.

Tam adama «Ver bakalım» diyecektim ki, arkamdan birisi elini omuzuma koydu. Dönüp baktım, akşam bizim evde, Türkiye'nin gerçekleri üstünde konuştuğumuz misafirlerden biri... Çok kötü bozuldum.

— Merhaba... dedim.

— Merhaba... Ne yapıyorsun?

Eskici bu sırada,

— Yirmi liraya verirsen alayım... dedi, yirmi lira etmez ama...

— Satılık değil, dedim...

— Satılık değilse, bakılık mı beyim... Alay mı ediyorsun bizimle?

Arkadaşımla yürüdük.

— Şurdan geçiyordum, dedim, bir satıcıdan saat aldım da elli liraya... Gerçek değerini anlıyabilmek için, satılıkmış gibi gösterdim eskicilere...

Arkadaşım, bu sözüme aldırmadan,

— Dün geceki konuşmalar pek enteresandı... dedi. Bir akşam yine buluşsak...

— Çok iyi olur... dedim.

İşte asıl terslik, ondan ayrılıp otobüse bindiğim zaman oldu. Bütün gün dolaşmaktan yorulmuş, saati satmaktan da vazgeçmiştim. Eve gitmek için otobüse bindim. Hemen arkamdan otobüse binen bir adam,

— Affedersiniz Beyfendi, saatiniz kaç? diye sordu.

Kolumdaki saate baktım:

— Altıyı çeyrek geçiyor...

Demin nezaketle saati soran o değilmiş gibi,

— Yanlış! dedi.

O zaman adamın yüzüne baktım; kelli felli, iri, üç çeneli, bana tepemden bakan birisi... Bir daha, bu sefer dikkatle baktım saatime; gerçekten yanlış görmüşüm:

— Altıyı on sekiz geçiyor... dedim.

— Yine yanlış... dedi.

Hiç sesimi çıkarmadım, adama arkamı döndüm. Ama adam arkamdan,

— Kolunuzdaki saatin yanlış olduğunu gördüm de, mahsus sordum size... dedi.

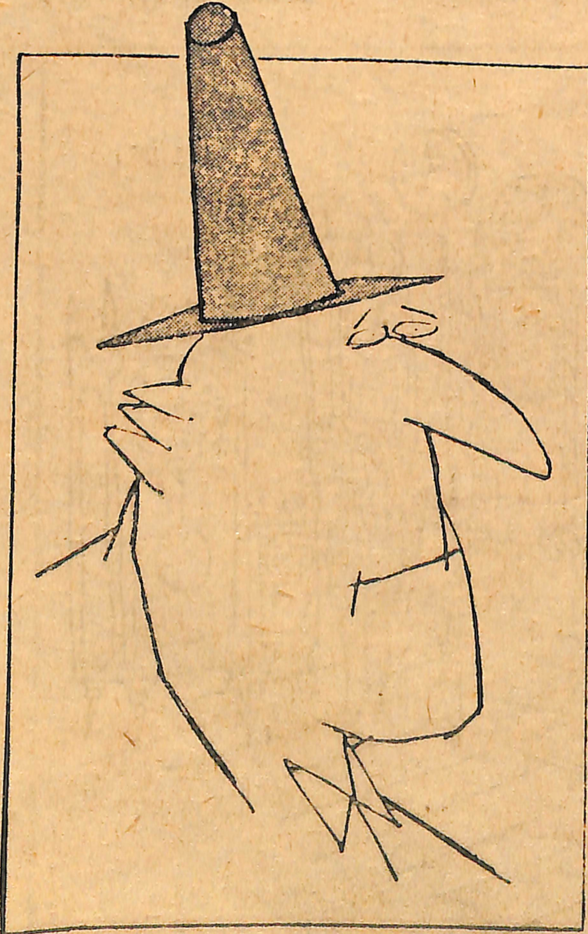
— Yanlışsa yanlış, size ne?

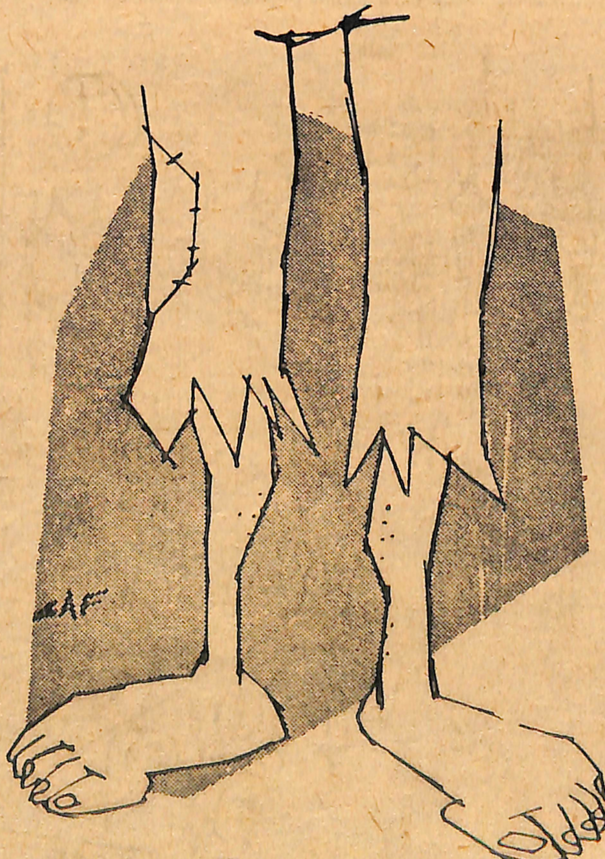
— Ne demek size ne? Ben bir vatandaşım...

Adam sanki «Ben bir genel müdürüm», «Ben bir bakanım» der gibi övünerek birkaç kere üstüste «Ben bir vatandaşım» diye bağırdıktan sonra, sağ elini sol bileğindeki saate vura vura,

— Benim saatim var, var ama mahsustan sordum... Bak, saate bak, altıyı yirmi beş geçiyor. Sizinki yedi dakika geri. Düzeltin saatinizi...

Hiç sesimi çıkarmadım.

Akılsız başın cezasını .... Ayaklar çeker!

— Düzeltsenize beyim... dedi, yedi dakika geri...

— Olsun varsın... Benim saatim yedi dakika geri olsun.

— Olmaz ki... Olmaz!

Adamdan uzaklaşmak için, kalabalığın içine bir-iki adım ilerledim. Arkamdan bağırıyordu:

— Ne kaçıyorsun, saatini düzeltsene!..

— Size ne beyim, düzeltirim düzeltmem... Saat benim değil mi, siz ne karışıyorsunuz?

— Beyim, beyim, ben bir vatandaşım...

Otobüs bir durakta durmuştu. Adam, yeni binenlerden birine,

— Affedersiniz Beyim, dedi, saatiniz kaç?

— Altı buçuk...

Başka birine sordu:

— Sizinki kaç?

— Benimki efendiim, altı buçuğa iki var...

— Yanlış... İkinizinki de yanlış... Düzeltiniz rica ederim, saat şimdi tam yediye yirmi dört var; düzeltiniz, düzeltiniz!..

Eğilip bir kadının kolundaki saate baktıktan sonra,

— Ooo Hanımefendi, sizinki on beş dakika geri kalmış... dedi.

Taa arkadan bana seslendi:

— Siz düzelttiniz mi saatinizi beyim?

— Beyfendi, dedim, saati sordunuz, ben de söyledim. Yani söyledim diye kötülük mü ettim?

— Peki düzeltseniz ne olur?

— Düzeltmesem ne olur? Hem size ne?

Bağırmaya başladı:

— Ben vatandaşım... Anladınız mı, vatandaşım ben...

Ordan biri,

— Ne olmuş vatandaşsan yahu? dedi, sen vatandaşsın da biz turist miyiz be!..

— Saatleri yanlış olanların saatlerini düzeltmek benim vatandaşlık vazifemdir. Saati yanlış olan bir vatandaşıma neme lâzım, adam sende deyip geçemem... İşte biz bunun için bir türlü kalkınamıyoruz, işte biz bunun için batılılaşamıyoruz, işte biz bunun için çağdaş medeniyet seviyesine ulaşamıyoruz...

Bana döndü,

— İşte, dedi, bir vatandaş ki, yedi dakikanın değerini bilmiyor... Tam şarklı işte... Saati yedi dakika geri kalmış, ileri gitmiş, onun için hiç önemi yok...

Birden yanımdan geçmekte olan biletçiye,

— Sen şu kafanın üstündekine şapka mı diyorsun?
— Ya sen, şu şapkanın altındakine kafa mı diyorsun?

— Saatiniz kaç? diye sordu.

Biletçi,

— Saatim yok... dedi.

— Saatsiz vatandaş olur mu? Biz zamanımızı bilmedikçe, zamanın değerini anlamadıkça daha çoook çekeriz...

Biletçi,

— Yok yahu, dedi, yok, ne yapalım... Ver de olsun...

Bir kadın, nutuk atmakta olan adama,

— Sizin saatinizin doğru olduğu nerden belli? Siz neye düzeltmiyorsunuz? Belki sizinki yanlış... dedi.

Bunun üzerine adam, kol saatini uzattı, yelek cebinden bir saat çıkardı, bir saat de iç cebinden... boyuna saat çıkarıyordu, parmaklarının arasından saatler sarkıyordu.

— Bunların hepsi de ayarlıdır, yanlış olmaz... Olamaz... dedi.

Yaşlıca bir kadın adamın elinde sallanan saatlere bakıp,

— Aaa, herif deliiii... dedi.

Bir yolcu da saatlere baktı,

— İşte, dedi, saatinin biri sekiz buçuk... Gördün mü?

Adam, yanlış gösteren saatine bakıp hayretle,

— Vay namussuzlar, dedi, kahvede arkadaşlar mahsus bozmuşlar...

Bu belâdan kurtulmak için, ineceğim yerden iki durak önce otobüsten indim. Arkamdan bağırıyordu:

— Saatiniz yedi dakika geri, düzeltin, düzeltin!..

Cansıkıntısıyla eve geldim. Karım,

—Hani balık alacaktın!.. dedi.

Saati satamadık ki, para nerde de balık alayım... Unutmuş gibi yaptım:

— Aaaa... Sahi balık alacaktım değil mi, unutmuşum...

— Unutulur mu, akşama misafirler gelecek... Ne yapacağız şimdi?.. İyi ki sana güvenmemişim de yemek yapmışım...

Misafirlerimiz geldi, yine Türkiye'nin gerçekleri üstüne tartışma başladı. İlerlemiş ülkeler halkıyla aramızdaki en büyük ayrımın, bizim zamanı değerlendirmeyişimiz olduğu konuşuluyordu. İçlerinden biri,

— Bizde, dedi, on dakikanın, yarım saatin hiç değeri yoktur. Hiç kimse, saati ileri gitmiş, geri kalmış, aldırmaz...

Ben herhalde gülmüşüm ki,

— Siz alay ediyorsunuz ama, istediğiniz kadar gülün, maalesef gerçek budur...

Kol saatime baktım,

— Saatiniz kaç? dedim.

Misafir de baktı saatine,

— Benimki durmuş... dedi.

Aziz NESİN

* * *

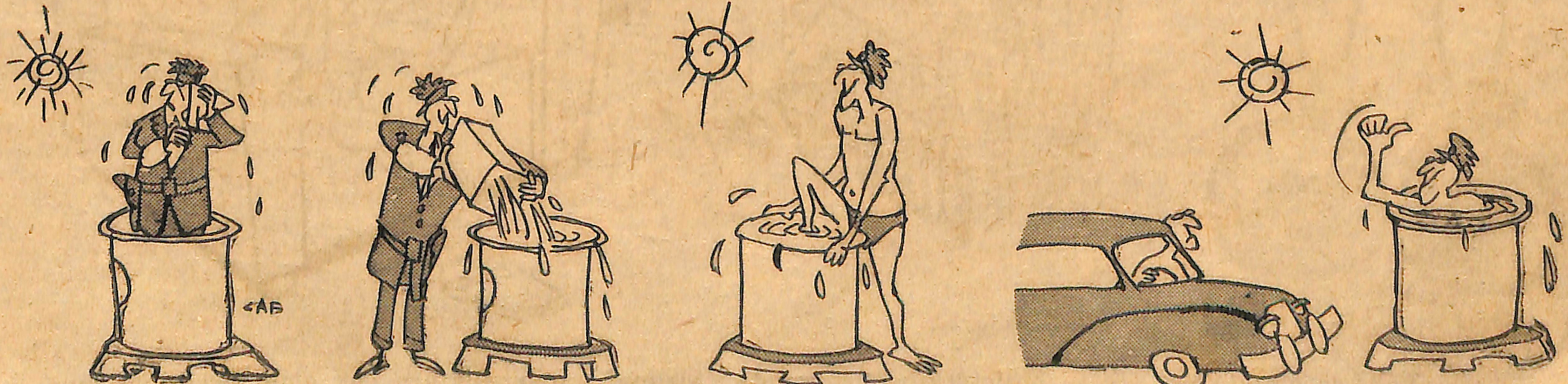
Kurtlar

Gece güzeldi. Gökte, yarım dilim ay.. Karşı kıyıların durgun denizde küçük helezonlarla uzanan ışıkları...

Kolkola âşıklar yolunda geziyorlardı. Delikanlı eline çabuktu doğrusu... Serbest güreş tutuyordu aşkta...

Kız, çimdiklenmiş gibi hafif bir çığlık attı:

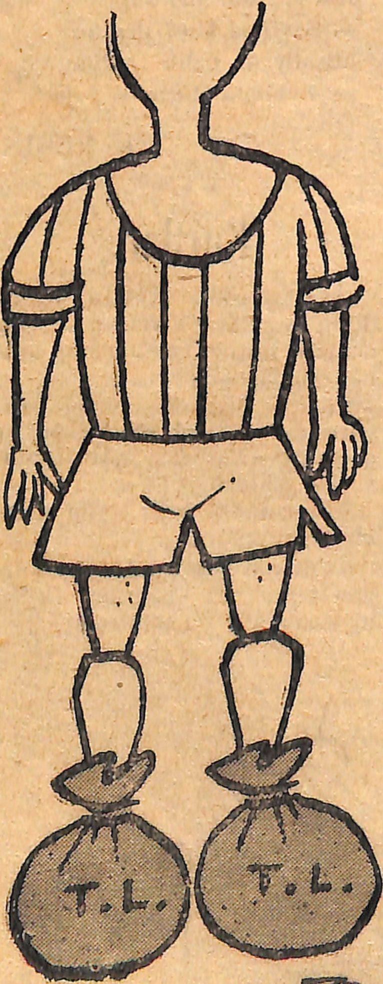
— Bir de Ada çamları kurtlardan temizlendi diyorlardı... Seni nasıl oldu da unuttular.

Yazısız

Transferden iki poz:

Baş ve ayaklar!

Yaz meclisi:

Bütün ekstra ve ekstra olmıyan özelliklerini belledik: Yaldızını da, mermerini de, kristalini de, parıltısını da, pırıltısını da, gücünü de, savaşını da, barışını da, oyununu da, ciddiyetini de... Sizin istiyor mu bilmem, benim canım pek uğramak istemiyor Meclise...

Ama yazdır, dedim, sıcaktır dedim, biz bu işin soğuğunda yapılanı gördük, bir de sıcağında ne oluyor görelim, dedim ve gittim.

Sıcağında olan şu: Issızlık, rehavet, bol bol alında biriken terleri silme... Durmadan çalan ziller bile gevşek çalıyor. Alıştık mı yoksa seslerine, herşeye alıştığımız gibi...

Salon, boş hemen hemen. Galiba sıcağa uygun bir kanun görüşülüyor. Herkes son derece ilgisiz. Sonradan öğrendim, çok önemliymiş görüşülen... Önemli şeyler «cafcafsız» oluyor. Ciddiyet renksizdir. E, renksiz şey de zor çekilir, zor!

Koridorlar dolu. Herkes «piyasa» halinde, iki tarafı yeşillikle döşenmiş yollarda gezercesine...

Girer girmez, Öktem Paşaya tosladım. Acı acı gazetelerin hafifliğinden dert yanıyordu. Paşam, ah paşam, nerde buluyorsun hafifliği. Ben harıl harıl, sözde, havada, nefeste, seste, tartışmada, hattâ mizahta hafiflik arıyorum da, bulamıyorum bir türlü... Haaa, galiba bir güreşte hafifledik, peeek!

Yeni bakanlar:

Kaç tanesi yeni, bilmiyorum. İkisi gözümün önünde: Biri, Dura... Pek yamacına varamadım. Belirip, kaybolan, çok memnun bir profil sezebildim, onu çeviren gazeteci, yâran, ahbap, dost çemberinin çatlağından, o kadar... Öbürü Nurettin Ardıçoğlu... Çile çekmiş hatları, yosun yeşili gözleri, gergin bir haleti ruhiyesi var, belli. Nasıl gergin olmasın?.. Siz hiç o, Basın Yayın ve Turizm Bakanlığının, Bakanlık koltuğunu gördünüz mü? Ben gördüm: Dilimli dilimli, can kurtaran yeleklerine benziyor, hem de kurtarmıyan cinsinden can kurtaran yeleklerine. Hani vapurların en erişilmez yerlerine tıkılıdır!

İki lâkırdısını işittim. İkisini de garipsedim yeni bakanın. Lâkırdıların biri şu: «Ben, Bakanlığımda dâhi istemem (istesen nerede bulacaksın ki?) dönen çarka uygun dişli isterim...» (Aman biraderim, aman, istediğin kadar var... İstediğinden fazla var... Gözümün önüne paslanmış, bir dişli getiriyorum... Sağlam, pırıl pırıl dişi yadırgayacak bir dişli... Yalnız ben de sana şunu söylerim vatandaş olarak: «Ben isterim... Ben istemem» demesi bir Bakanın o kadar önemli değil. Bakalım, memleket ne ister, memleket?.. Neyse sağlık olsun, dişliye uygun dişlerinle çok yaşa... Ferd olarak!)

Lâkırdılarının ikincisi: «Bakanlığımı klâsik bir Bakanlık yapacağım!..» Bunlar, çok klâsik sözler, çeşidini duyduk. Ama Basın Yayın Bakanlığı «klâsik» bir Bakanlık olamaz, tapu dairesi değildir çünkü. Yazar'ı vardır, ressamı vardır, çalgıcısı vardır, hattâ, o meşhur televizyon kurulunca çengisi de olacaktır. Sen istediğin kadar klâsizme sap...

İki lâkırdıyla, nasıl bir adam hakkında fikir sahibi olabilirsin demezsiniz elbette. Hepimiz ekspert olduk. Hepimizi ekspert ettiler...

Askerler:

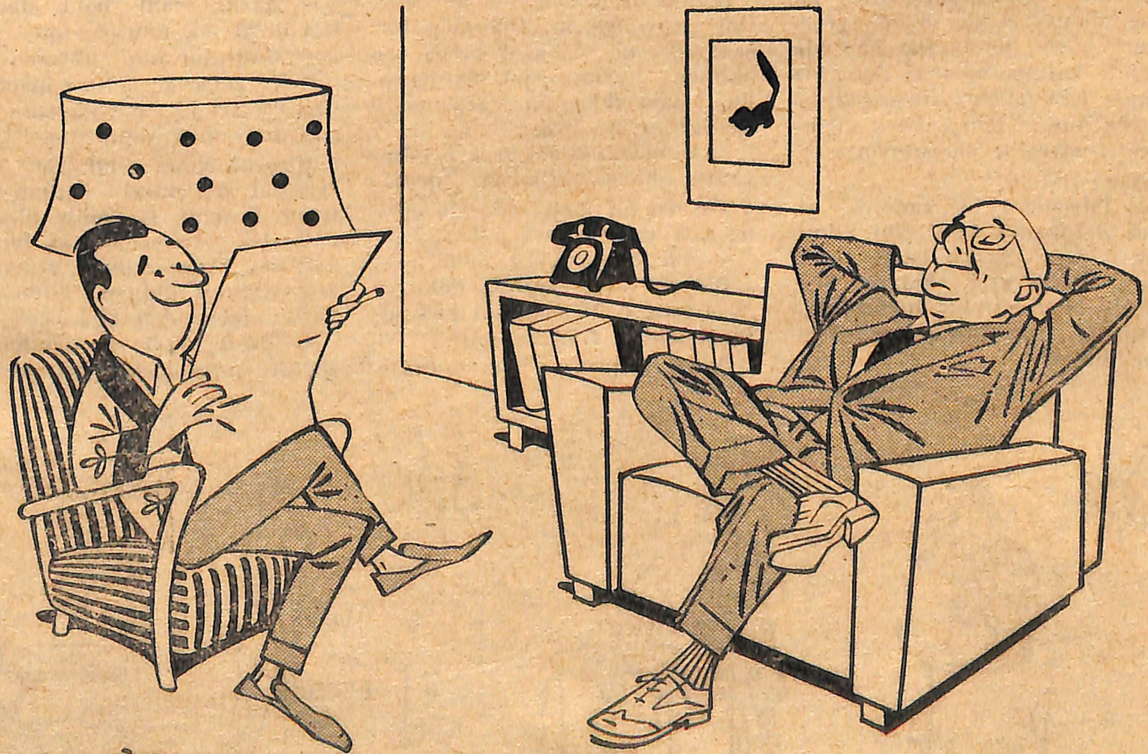
Meclistekilerden bahsediyorum... Sıtkı Ulay'la Osman Köksalı gördüm. Biri, «süslü» senato salonunda, «Söylev» halinde Nüvit Yetkini, dinlemek için hatlarını disiplinliyordu (başardı bu işi de Osman Köksal...) Sıtkı Ulay, nerde yanmışsa (güneş yanığı), yanık bir Selim Sarper'le sohbet ediyordu büyük holde dıvara dayalı bir banket'in üzerinde...

Hakkında çok şey söylendi, tabii tanımadan, incelemeden, anlamağa gayret etmeden, Sıtkı Ulay'ın... Ben severim. İsterim tanısınlar!... Çok «dengelidir.» Dengeyi bir gün elbette mühimsiyeceğiz...

Önünden geçen Mucip Ataklı Paşaya söz attı... Ne söyledi bilemem. Şirin şirin gülümsedi Mucip Ataklı Paşa... Gülümseyince, eni konu şirin oluyor!.

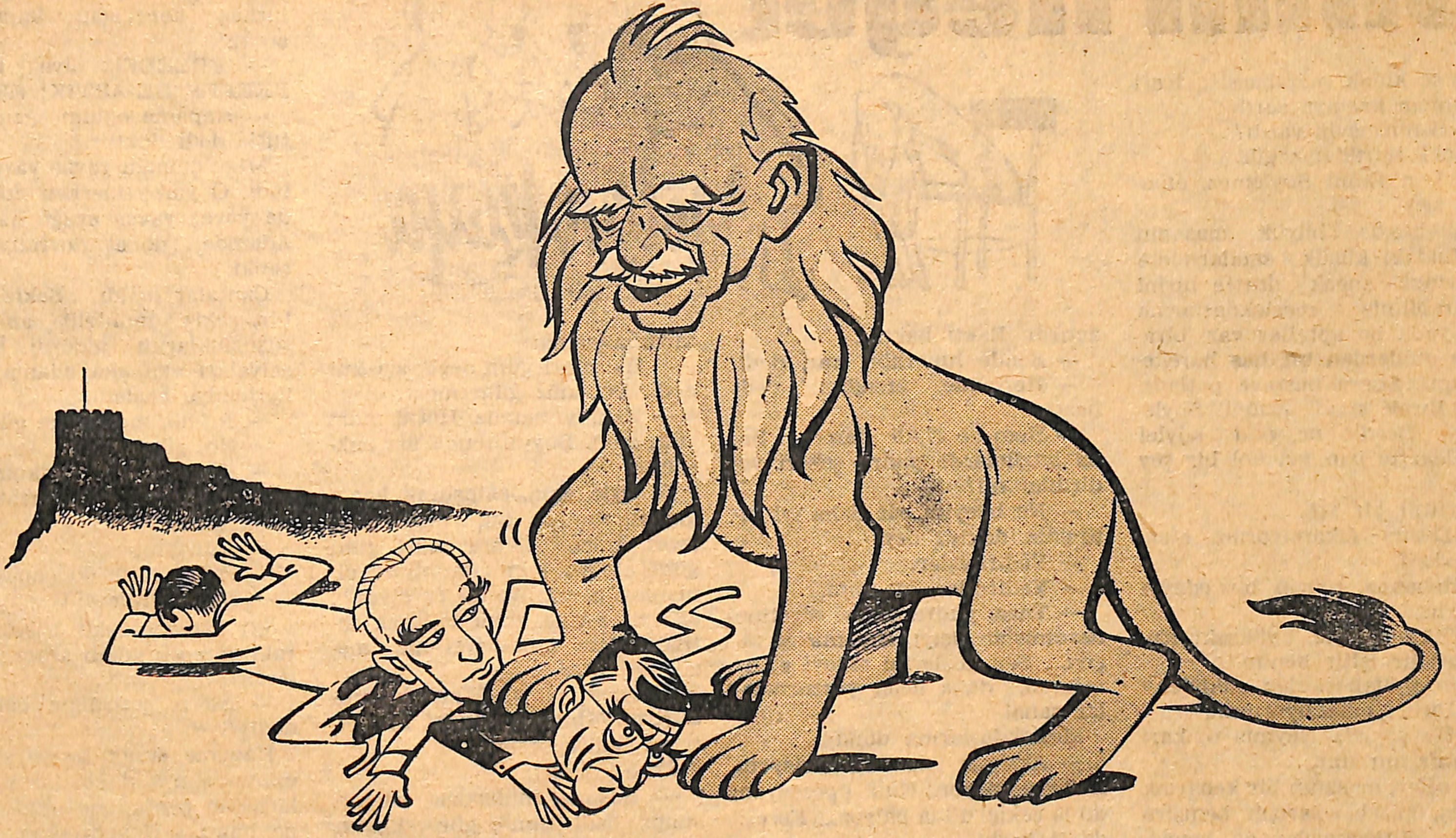
E... Zaten, gönlü tarıyan bir ışıktır gülümseme... Şirinleştirmediği bir tek insan gördüm... İsmini diyemem!... Diyemiyeceğim şeyler çok birikti. Daha ne kadar birikecek acaba?

Mecliste başka asker görmedim... O gün!

— Milletvekilleri arasında bizimki kadar doktoru çok olan meclis yokmuş...
— Elbet... Bizim kadar derdi olan millet yok ki!

«C.H.P. güler yüzlü idare istiyor» — Gazeteler —

Yaktı nice canlar o nezaketle tebessüm,
Şir'in dahi kastetmesi câna gülerektir!
Genç okurlarımız için not: Şir, arslan demektir.

PAZARTESİ :

İngiltere Tıp Derneğinin yıllık toplantısında ünlü bir doktor:

«Uzun müddet, gebeliği önleyici haplar kullanan kadınların, yetmiş, seksen yaşında çocuk bekliyebileceklerini» söylemiş.

İngiliz doktoru:

«Böyle bir mucize, demiş, şimdiye kadar yalnız İncil'de görülmüştür.»

Yalnız bu sayın doktorun göremiyeceği bir mucize var: Seksen yaşındaki koca karıyı gebe bırakacak erkek!

SALI :

Milletvekillerimiz, kendi ödeneklerine ayda üçer yüz lira zammettiler... Eee, bu sıcakta biraz yelpazelenmek için, hiç olmazsa üç tane yüzlüğün bir araya gelmesi lâzım!

Gazetelerimiz buna bir isim taktılar: Yıldırım zammı...

Bu diyim eskiden yalnız acele kıyılan nikâhlar için kullanılırdı: Yıldırım nikâhı, derdik...

Kendi kendilerine gelin güvey olan mebuslarımız için de yerinde bir söz...

Yalnız, yıldırımdan önce bir gök gürültüsü olur, bir şimşek çakar, sonra... Sonra yıldırım düşerdi...

Bu sefer bütçede altı milyon liralık bir yanık açan yıldırım pek sessiz sedasız düştü.

Adaaam sende... Dış yardım sağolsun!

ÇARŞAMBA :

Gazetelerin ilânlarına bakıyor musunuz?... Herşey piyangolu: Kolonya mı? Piyangolu... Sabun mu? Piyangolu... Temizleme tozu mu? Piyangolu... Hattâ gazete mi? O da piyangolu!

Eskiden: «İzdivaç bir piyangodur» derlerdi. Kimine büyük ikramiye çıkardı, kimine amorti. Şimdi herşey piyango...

Bu gidişle Türkiye'de tek meslek kalacak: Loteryacılık!

PERŞEMBE :

Yunanistan'da bir solcu parti var. Adı EDA... Eğer günün birinde iktidara gelirse neler yapacağını vatandaşlarına şöyle müjdeliyor:

1 — Derhal NATO dan ayrılacağız.

2 — Yabancı sermayenin kurduğu bütün tesisleri millileştireceğiz.

3 — Füze üslerini sökeceğiz.

4 — Balkanların nükleer silâhlardan kurtulmasına çalışacağız.

5 — Türkiye, NATO dan çekildiği takdirde kendisi ile dost olacağız.

Bu kadar uzun lâfa ne lüzum var?.. Beş maddeyi tek maddede toplamak pekâlâ mümkündür:

Demirperde gerisine çekileceğiz!

CUMA :

Kanada'da buğday tarlalarını böceklere karşı ilâçlayan bir uçak, mecburî iniş yapmış...

Bir uçağın mecburî iniş yapması olağanüstü birşey değil. Ama olağanüstü olan tarafı var:

Bu uçağın bir köpek tarafından ısırılmış olması!

Anlıyamadım doğrusu: Uçak, gökte değil de yerde mi uçuyordu acaba?.. Yoksa, köpek yerde değil de gökte mi dolaşıyordu?..

Hani, Amerikalılar, gazetecilikte enteresan haberi anlatmak için: «Bir insanın bir köpek tarafından ısırılması yazılmaya değmez.. Mühim olan, bir köpeğin bir insan tarafından ısırılmasıdır» derler.

Bu haber Amerikan gazeteciliğini de geçti: Bir köpek, bir uçağı ısırdı.

Bu işde bir komünist parmağı var gibi geliyor bana: Sakın bu, Rusların fezaya attığı köpek olmasın!

CUMARTESİ :

Ahmet Demir Emniyet Genel Müdürü olmuş. Sevindim. Sert adamdır, acı adamdır, ama Emniyet Genel Müdürlüğü de komedi sahnesi değildir.

İnşaat piyasasında demirin azaldığı bir zamanda, hiç olmazsa asayiş piyasasında demire kavuşmanın ferahlığını duyalım...

Ne demiş şair:

Bir demir leblebidir
çiğneyene aşkolsun

Ahmet Demir de öyledir: Kaldırım kabadayıları bu demir leblebiyi çiğneyemezler!

PAZAR :

İskenderun'un tanınmış ihracatçılarından Mehmet Fatih Deveci, Suriye'ye ihraç edeceği hayvanları motöre bindirirken bir boğa ürküp kaçmış. Bre aman... Koşun... Tutun... derken, boğa istasyon karakolundan içeri dalmış ve boynuzların korkunç hücumuna uğrayan polis Mustafa Atasever'in dokuz kurşunu ile yere serilmiş...

Eh, ne kadar olsa hayvan aklı işte... İnsan olsa kendi ayağı ile karakola girer miydi hiç!

Sıhhî heyet

Yalçın Kaya

Ense kulak mütehassısı, içeriye alınan hastaya sordu:

— Senin neyin vardı?

Öteki, mırıldanır gibi:

— Ben Emin Söylemez, efendim!

Mütehassıs, büyük masanın etrafındaki küçük sandalyelere altlarının ancak dörtte birini sığdırabilmiş meslekdaşlarına «Dünyada ne aptallar var, birader!» gibilerden bir baş hareketi yaptı. Sonra hastaya patladı:

— Bırak şimdi Emini, Söylemezi! Derdin ne, onu söyle! Memlekette isimden bol bir şey yok.

Mırıltılı bir ses:

— Dışarı çıkamıyorum, efendim, dedi.

Mütehassıs, muzip bir edayla bağırdı:

—Yüksek söyle, yüksek! Kulağım ağır işitir benim.

Öbür mütehassıslar güldüler.

— Dışarı çıkamıyorum!..

— Ha şöyle!.. Neymiş o, karı gibi mır mır mır.

Bu sefer, masanın bir kenarına ilişmiş, güzel, sarışın hemşire güldü. Mütehassıslar da hemşireye güldüler.

Ense kulak mütehassısı, hemşireye sordu:

— Bizde mi bu?

Hemşire kıpkırmızı kesildi. Güldüğü için doktor beyin kendisine kızdığını sanmıştı.

— Anlamadım, affedersiniz!

— Yatıyor mu bu, yatıyor mu?

Hemşire şakıdı:

— Hayır, efendim, dışardan...

— Neden çıkamıyormuş öyleyse?..

Hasta utanarak:

— Öyle çıkmak değil, doktor bey! dedi. Helâya gidemiyorum.

İç karın ağrıları mütehassısı:

— Ha şu!.. dedi. Oğlum, ben sana ilâç yazdım ya!

— Fayda etmedi, efendim.

— Aç karnına alacaktın.

— Ben de öyle yaptım ama, bir faydasını görmedim.

İç karın ağrıları mütehassısı, arkadaşlarına durumu açıkladı:

— Efendim, bunda şey var... Eeeee... Hampır vatvati var.

Yabancı dilde devam etti:

— Fıkırtos haybetik alu mort güm.

Dikiz mütehassısı, meslekdaşına sordu:

— Mort güm, güm mort?

— Mort güm! Espa, mort güm güm!

Diğerleri «Hıımm!» dediler.

Dikizci, tatmin olmamıştı. Hastayı yanına çağırdı. Gözlerini açtırdı. Baktı baktı...

— Sende hiperköri var, dedi.

— Herhalde, efendim! dedi hasta.

— Hem de 17,4,9 derece... Sana bugünlerde pudra şekeri yedirdiler mi?

— Ne bileyim, siz daha iyi bilirsiniz, doktor bey!

— Yedirmişler.

— Yedirdiler, efendim.

— Yaaa, pudra şekeri niyetine dayamışlar alçıyı, dayamışlar alçıyı... Sen gözlerini tedavi ettirmezsen, daha neler yutturmazlar sana!

Meslekdaşlarına döndü:

— Aksiyon no barsakisyon. Anüs stopisyon. Kuik operasyon dö lâ çekiç, dö lâ balyoz... Eeee... dö lâ keski.

Hastanın karnını yokladıktan sonra:

— Alçı, evet! dedi. Bir bakın.

Hastanın karnına yedi el birden uzandı. Dış karın ağrıları mütehassısı, gözleri iyi görmediği için elini ellerden biri üstüne koymuştu.

— Evet, üst nahiyede bir sertlik var, dedi. Şöyle, parmak parmak.

Diğerleri fikir beyan etmediler.

Büst dalgaları mütehassısı, kulağını hastanın sırtına dayayıp horlamıya başladı. Arkadaşları kendisini gülerek seyrediyorlardı. Büstçü silkinerek uyandı:

— Affedersiniz, akşam biraz geç yatmıştım.

Kulağını tekrar dayadı. Az sonra yine horlamıya koyuldu. İkinci uyanışı usulca oldu. Hastanın yüzüne eğilip:

— Öksürdün, değil mi? diye sordu.

— Siz daha iyi bilirsiniz, doktor bey, dedi adam.

— Öksürdün, öksürdün.

Kendisine gülen arkadaşlarına gayet ciddî bir sesle!

— Öhhö borusu iş görmüyor, dedi. Biliyorsunuz, öksürüğün defi hacette tembih edici bir rolü vardır.

Gülenler birden ciddileşiverdiler. Büstçü, iç karın ağrıları mütehassısına:

— Bu, mort güm değil, azizim! dedi. Düpedüz güm mort.

— Yanılıyorsunuz. Hattâ mort güm güm. Boyun damarına baksanıza.

— Öyle ama, şamşumu kaale almıyorsunuz. Bu, tam güm mort arâzı. Sonra mort güm güm olması için güm mort olmaması gerek. Walter ne diyor?.. «Kısmı zeride vuku bulacak ihtilâtlardan müdüriyetimiz mesul değildir.»

— Orası öyle ya, Walterin, müdüriyet tâbiriyle appayı kasdettiğini unutuyorsunuz.

Ense kulakçı:

— Boşuna münakaşa ediyorsunuz, dedi. Şimdi göreceksiniz.

Çantasından küçük bir çekiç çıkardı. Çekici adamın küçük beynine indirdi. Hasta kımıldamadı.

— Gördünüz, değil mi? Pancant'ta fakrü refle.

Vrelog-brelog Cezmi Bey itiraz etti:

— Çok yanlış!.. Bunda had bir husye enfarktüsü kabiliyeti var. Soyun, oğlum! Hayır, gömleğin kalsın. Pantalonunu çıkar.

Beriki, doktorun dediğini utana sıkıla yaptı. Hemşireye arkasını dönmüştü. Doktor uzaktan inceledi.

— Tamam, oğlum, çekebilirsin pantalonunu!

Pislenen gözlerini yan odadaki lâvaboda yıkayıp döndü:

— Evet, dostlarım, teşhisim doğruymuş! Yalnız küçük bir noktada yanılmışım. Ben, husye enfarktüsü demiştim. Husye enfarktüsü değilmiş, bademcikleri şişmiş. Aç bakayım ağzını, yavrum.

Adam ağzını açtı. Cezmi Bey emretti:

— E de!

Hasta onu da yaptı. Fakat son derece halsiz görünüyordu.

— Büyük «E» de, büyük «E» de!

Adamın ayakları titremiye başlamıştı. Alnının sağ köşesinde ter boncukları belirdi. Hasta, köylü çocukların manda pisliğine sapladığı meşe çubukları gibi sallandı. Gözlerini açıp kapıyor, açıp kapıyordu. Ağzını da birkaç kere açıp kapadıktan sonra:

— EEEEEE!.. diye bağırdı. EEEEEE BE ARTIK! EEE!

— Kapama oğlum ağzını, açık tut!.. dedi doktor.

Meşe çubuğu yavaş yavaş yere indi. O yere inerken doktorlar da yavaş yavaş ayağa kalktılar. Adamdan nöbet devralıyorlardı sanki.

Çantalar açıldı. Sekiz enjektör, sekiz muhtelif ampulden susuzluklarını giderdi. İğneler, salyaları aka aka adama doğru ilerlemiye başladı.

— No no, mort güm güm!

— No, güm mort!

— İltihapis bademcikomani!

— Operasyon dö barsakisyon! Kuik çekiç!

— Şamşum!

— Fakrü refle dö pancant!

— No, şevrolecant!

Bir hademe geldi. Elindeki evrakı verecek adam aradı. Hemşire:

— Ne o, getirdiğin bakayım! dedi!

Hademe, evrakı hemşireye verdikten sonra doktorların omuzlarından uzanıp ne olup bittiğine baktı. Hemşirenin yanına dönünce:

— Aç bu adam, be abla! dedi.

Çantasını orada bırakıp çıktı. Tekrar göründüğünde elinde yarım ekmek vardı. Süngü talimi yapan doktorların bacakları arasından ekmeği adamın eline tutuşturdu. Baygın el, bir titredi. Arkasından kendine gelerek ekmeği ağzına koşturdu.

— AÇMIIIIŞ!.. dedi mütehassıslar.

Takdir maskeli kızgınlıkları ile hademeye doğru yürüdüler. Hademe, çantasını kaptığı gibi kaçtı.

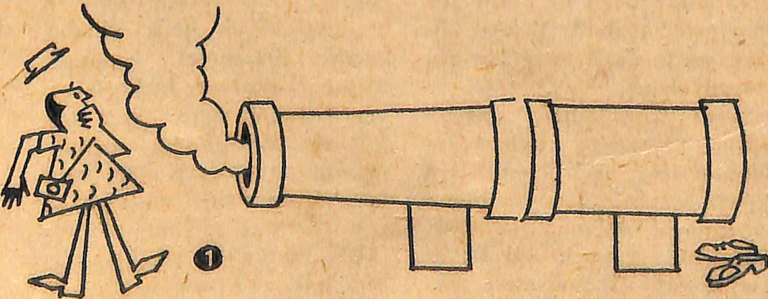
Hasta artık oturabiliyordu. Elinde küçük bir parça ekmek kalmıştı. Hemşire, çok iyi bir kızdı. «Böyle kuru kuru olmaz!» diyerek koşmuş, adama bir bardak su getirmişti.

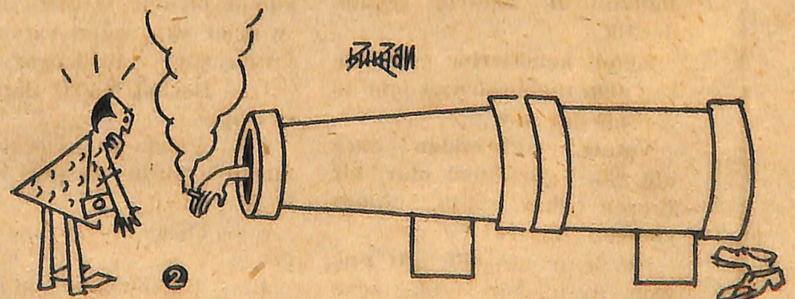
Doktorlar, dörtte birleriyle sandalyelere oturdular. Masada sekiz baş vardı. Çatal-bıçak bekliyemiyen on altı el, başları didiklemiye koyuldu:

— Dışarı çıkamamanın açlıkla ilgisi?.. Acayip!..

Bakanlıktan tahsisat koparıp bunu enine boyuna bir inceleseydiler. Biraz sonra topluca başhekime gittiler.

Haa, ense kulakçı, adamı apartmanına kapıcı yaptı. Kapıcısı, iki hafta sonra bir daha dönmemesiye memleketine gidecekti.

Yazısız

Akbabanın Anketi — III

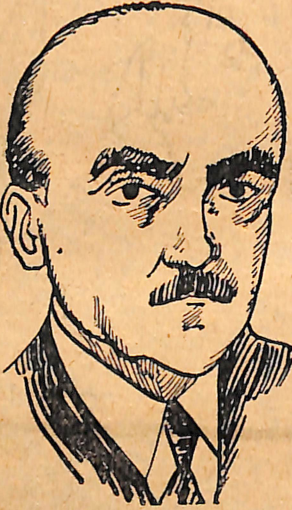
Türk dili konusunda

Temmuz ayının ilk haftası içinde X. Türk Dil Kurultayı Ankara'da toplandı. Bu münasebetle memleketimizin ileri gelen şair, edip ve dilcilerine iki soru sorduk:

1 — Dilimiz nereye gidiyor?

2 — Uydurma kelimeleri tutuyor ve konuşurken de kullanıyor musunuz?

Aldığımız cevapları sunuyoruz:

Yakup Kadri Karaosmanoğlu

— Yââ, bir yere mi gidiyor?
— Demek artık kelime de uyduruyoruz, ha? Maşallah! Maşallah!

Suut Kemal Yetkin

— Dilimiz nereye çekilirse oraya gidiyor.
— Yazarken kullanıyorum, çünkü okuyanlar anlıyor. Konuşurken kullanmıyorum, çünkü duyanlar anlamıyor.

Arif Nihat Asya

— Cehennemin dibine gidiyor.
— Tutmak da ne? Elimi sürmem.

Şeref Gürsoy Marş Yazdı

Ankara Devlet Tiyatrosu sanatçılarından Şeref Gürsoy'un şiire de merak sarıp geçen yıl opera sanatçıları için yazdığı bir şiirle ortalığı birbirine kattığı malûmdur. Şeref Gürsoy son zamanlarda bir de tiyatro marşı yazmıştır. Birinci bendini elde edebildiğimiz marş umum müdür Cüneyt Gökçer'in onayından geçtikten sonra umum müdür muavini Nevit Kodallı tarafından ağır-aksak tempoda ve muhayyer makamında bestelenecektir.

İçerde dışarda hep rol keseriz,
Alkış az olursa surat asarız,
Bizim ahvalimiz pek belli olmaz:
Kendi kendimize bile küseriz!
Sanat: Sırtımızda ateşten gömlek,
Kuru ekmek bize baklava, börek!

Fuat Köprülü

— Biz kötüye gittiğini görerek icap edeni yapmıştık.
— Elim kirlenir diye tutmuyorum.

Faruk Nafiz Çamlıbel

— Herhalde bir yerlere gidiyor ama bizim Çengelköye hiç geldiği yok.
— Hadi, hadi, uydurmayın öyle şey olmaz.

Hazıl Hüsnü Dağlarca

— Aydınlığa gidiyor aydınlığa.
— Tutmakta bir şey mi? Her gün beş on tane de ben uyduruyorum.

Doç. Nermi Uygur

— Özleşmeğe, düzleşmeğe ve sözleşmeğe gidiyor.
— Yüzde bin tutuyorum, binde bir kullanıyorum.

Turgut Özakman Piyes Seyretmeğe Başladı

Bir süredir piyes yazmaktan seyretmeğe fırsat bulamıyan Turgut Özakman İstanbul'a gelmiş ve sabah akşam piyes seyretmeğe koyulmuştur. 48 saat içinde 11 piyes seyredip, kuliste bir piyesin başrolünü de başarıyla oynayan değerli ve genç piyes yazarımız bir muhabirimize verdiği demeçte «Benim piyeslerim piyesten aşırma piyeslere benzemez, ben piyeslerimi önce dişimle, tırnağımla, sonra da kanımla canımla, ara sıra da kalemimle yazıyorum. Yaşasın... Yaşasın...» demiştir.

Özakman'ın kime yaşasın dediğini muhabirimiz bütün nizamî ve gayri nizamî sıkıştırmalarımıza rağmen söylemediğinden, bugünden itibaren maaşına zam yapılarak işine son verilmiştir.

Nadir Nadi

— Çağdaş uygarlık düzeyine gidiyor.
— Çoğu zaman tutuyorum, fakat bazan unutuyorum.

Agâh Sırrı Levent

— Galiba biraz uzağa gidiyor.
— Tutmak istiyorum ya yetişemiyorum.

Salâh Birsel

— Ben nereye gidiyorsam, o da oraya gidiyor.
— Ben tutarım kardeşim. Hem de sımsıkı.

Behçet Kemal Çağlar

— Afedersiniz, nereye gittiğini söyliyemiyeceğim.
— Yazarken tutuyor, konuşurken yutuyorum.

Ahmet Muhip Dıranas

— Ne bileyim nereye gidiyor.
— Ağzımı açtırmayın benim.

M. Sunullah Arısoy

— Siz bilmezsiniz nereye gittiğini. Biz biliriz ama söylemeyiz.
— Önce sorunuzu düzelteyim: Kelimenin öz-Türkçesi Tilcik'tir. Şimdi de karşıtlıyayım sorunuzu: Tutuyoruz ve tutacağız.

Besim Atalay

— Bir yere gittiği yok. Pasaport vermiyorlar.
— Uyduran uydurana kıran kırana... Bakalım kim kazanacak. Ben hakemim.

Ref'i Cevat Ulunay

— Maazallâh rezalete gidiyor.
— Sümme hâşâ. Allah yazdıysa bozsun.

Hayret!..

Elindeki gazeteyi bırakarak arkadaşına döndü:

— Hayret edilecek şey... Bir Alman, uçan sigaraya binmiş bir Merihli'yi gördüğünü söylemiş!

— O da birşey mi... Ben elinde Samsun sigarası olan bir memur gördüm!

* * *

Parrra!

Kazancıylya pekâlâ geçiniyordu. Ama, otomobili, apartımanı, villâsı yoktu. Bir gün nasılsa şeytana uyarak çok zengin fakat sonradan görme bir kadınla evlendi. Evlenmez olaydı! Karısı ne zaman kıymetli bir şey satın alsa mutlaka:

«Bu benim paramla alındı...» diye övünürdü.

Günün birinde, yeni zengin, satın aldığı televizyon âleti şerefine bir dâvet tertip etti. Salon hınca hınç doluydu. Kadın bir aralık:

«— Benim param olmasaydı şimdi bu televizyon âleti burada bulunmıyacaktı...» dedi.

Artık bu kadarına dayanamıyan kocası da:

«— Hanımefendinin parası olmasaydı, şimdi ben de burada bulunmıyacaktım.» diye tamamladı.

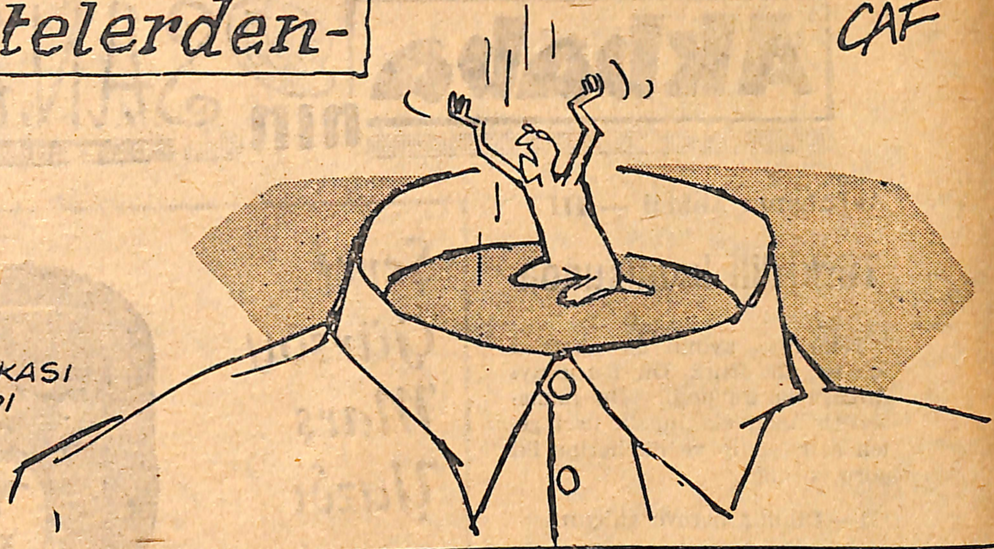
* * *

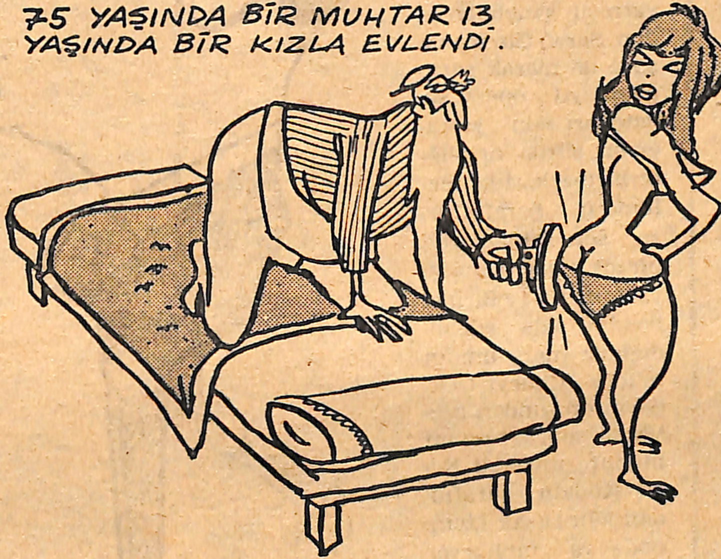
Tercih!..

Yeni evliydiler... Elbise modeli bakıyorlardı kadına. Terzi:

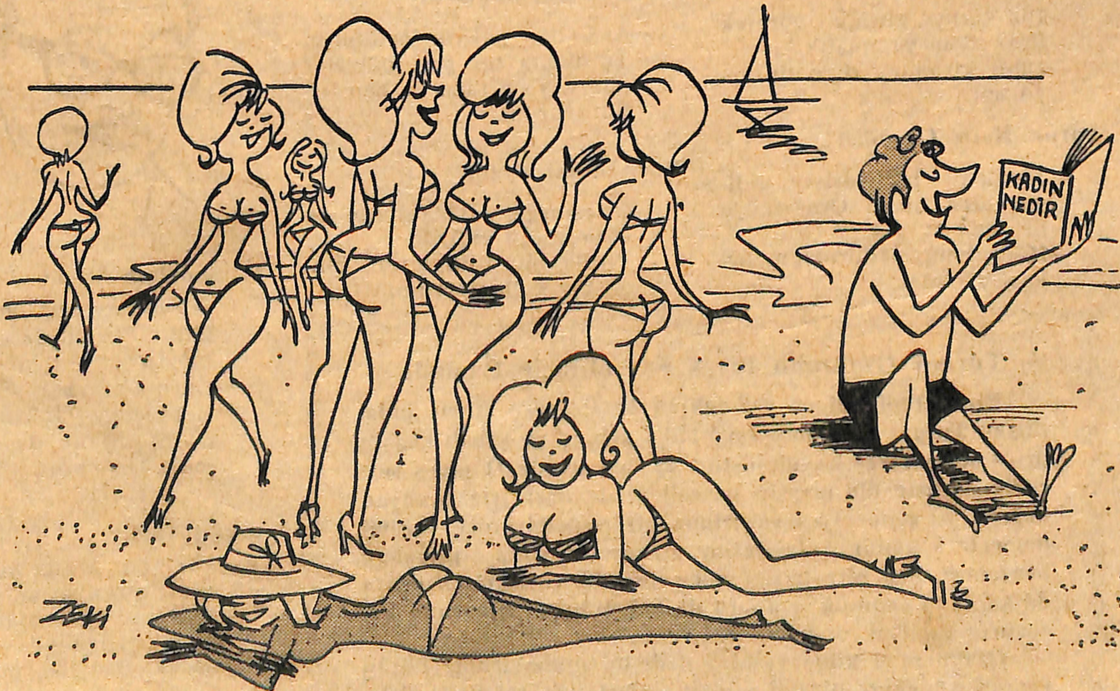
— Bu baştan aşağı düğmeli modeli nasıl buldunuz? diye sorunca, koca:

— Şey, dedi, düğme zor... Fermuarlısı yok mu?..

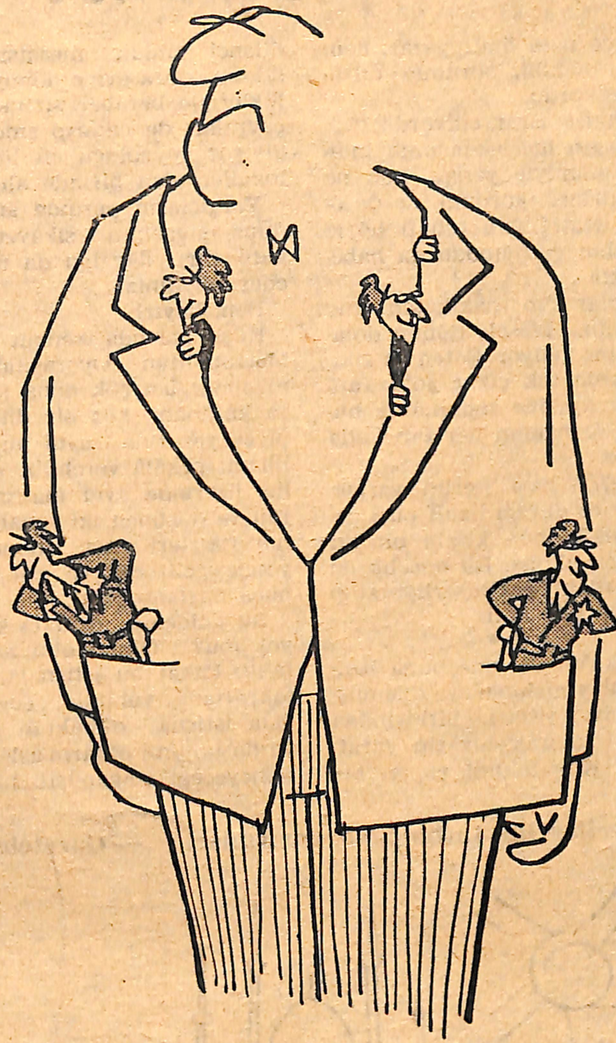

— Şu serseme bak, bu yaşa gelmiş hâlâ öğrenememiş!

A TOTO'DAN 470
RA ÇIKTI.
MADIM GİTTİ BEYİM...

RÜŞVETLE MÜCADELE EDİLECEK

Enayi!

Taksim meydanından geçiyorlardı. Genç kızlardan biri, uzaktan geçen hırpani kılıklı, ama yakışıklı bir delikanlıyı arakadaşına gösterdi:

— Tanır mısın?.. diye sordu. Ressamdır.

Öbür kız kahkahayı bastı:

— Tanımaz olur muyum budalayı!.. Geçen gün bana modellik eder misiniz? diye sorduydu. Gittim... Enayi sahiden resmimi yapmağa kalktı.

* * *

Kaç tane!

Genç bir oğlan kırtasiyeci dükkânından içeri daldı, heyecanla sordu:

— «Biricik sevgilime» yazılı kartlardan sizde bulunur mu?

Tezgâhtar hemen bir tomar çıkardı.

— Güzel, dedi genç oğlan, şimdi bana onlardan bir düzine verin!...

* * *

Gece klübünde...

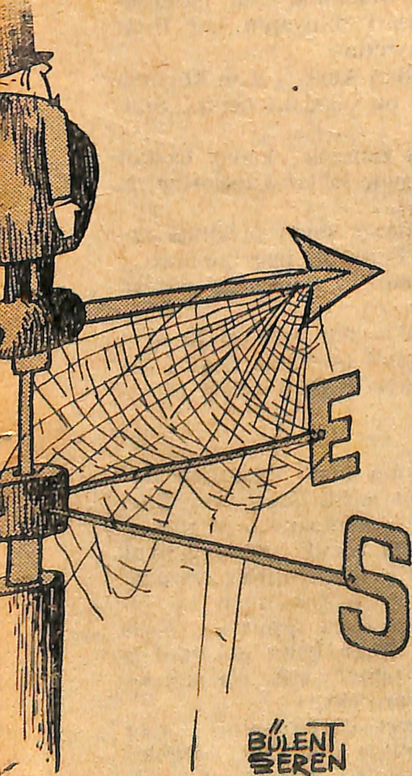
Gece klübüne yeni garson girmişti. İlerde oturan bir kadınla erkek, birdenbire umumî bir yerde olduklarını unutuverdiler.

Başgarson hemen yeni geleni dürttü:

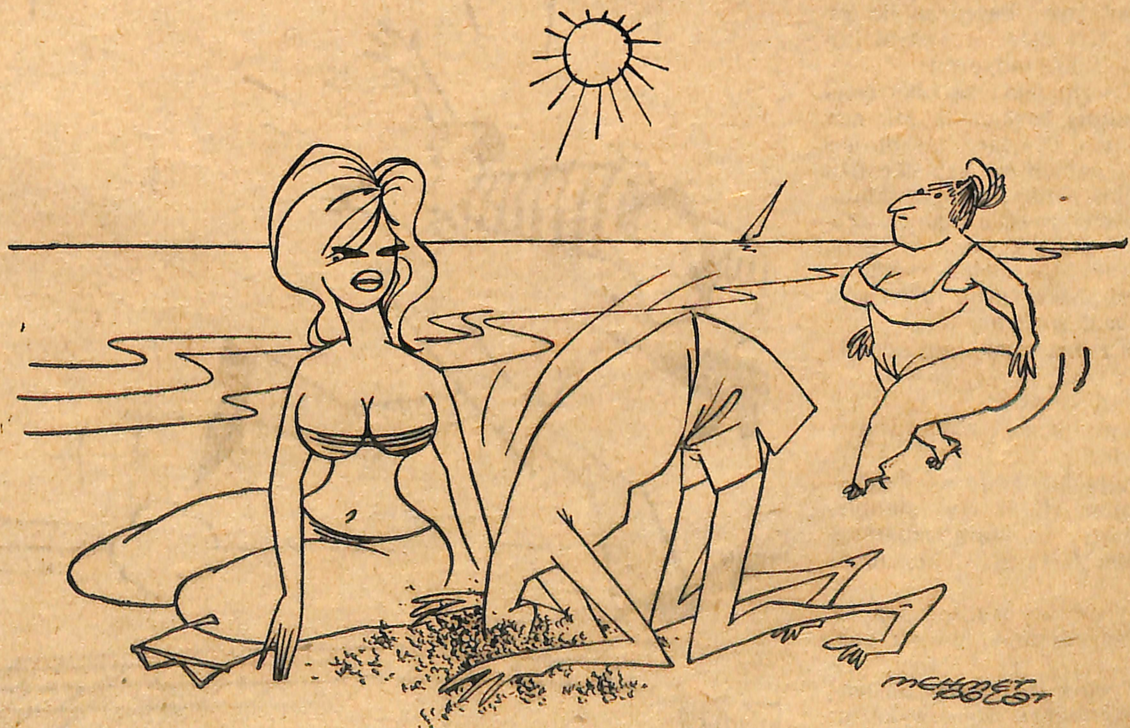
— Hesabı götür ulan!..

— Nasıl olur?.. Baksana kendilerinden geçmişler!

— Götür ulan, görmüyor mu sun herifin gözü dünyayı görmüyor!

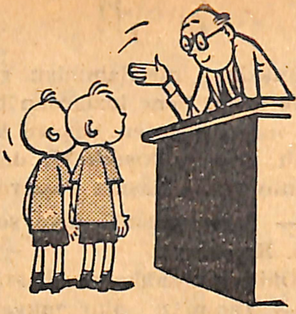

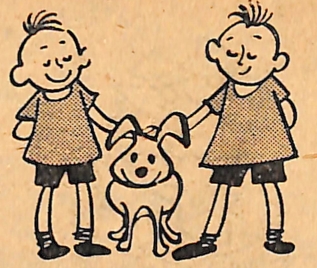
Yazısız

— Eyvaaah... Karım!..

Köpeğim!

Öğretmen yazılı bir ödev vermişti. Konusu: «Köpeğim»di. Köpeği olmayan öğrenciler komşunun köpeğinden de bahsedebilirdiler.

Sınıfta, zekâ bakımından daima dikkati çekmesini bilen iki çocuk vardı. Kardeştiler. Biri, biraz daha kabacaydı ama okula beraber başlamış olacaklardı.

Öğretmen evvelâ kabaca olanın ödevini okudu, sonra da diğerini. Birbiriyle karşılaştırdı. Cümlelerin çoğu, noktasına virgülüne kadar aynı idi. Bunların altını kırmızı kalemle çizdi. Yer yer rastlanan farklı cümlelerde ise ayni fikir üstünde durulmuş, benzer özellikler belirtilmişti.

Ya küçük çocuk büyüğüne kopya vermişti, ya da büyükten kopya çekmişti.

Fakat öğretmen dürüst bir insandı. İkisine de kocaman birer sıfır basmadan evvel yaptığı işin doğruluğundan emin olmalıydı. Onları yanına çağırdı. Gözlüklerini burnunun ucuna indirerek önce küçüğe baktı, sonra da büyüğe:

— «Kendinizi nasıl savunacaksınız?... Bir diyeceğiniz var mı?»

Çocukların ikisi de kıpkırmızı kesilmişti. Büyük susuyordu. Fakat küçüğün bir diyeceği vardı. Şöyle dedi:

— «................................»

* * *

Öğrencinin cevabını gerekirse daha sonra açıklarız. Ama gerekmiyecek galiba. Bir vakitler Batı Berlin'li iki romancı arasında da buna benzer bir hâdise olmuş ve şehir halkını aylarca meşgul etmişti.

Mahkemeye başvuran iki yazardan biri diğerini edebî hırsızlıkla itham ediyordu:

— «Eserimdeki aşk hikâyesini aynen almış. Kıskançlık, kin, nefret ve kan. Olaylar, tesadüfler, zemin, zaman ve şahıslar hep birbirinin aynı. Benim kitabımda, mevcut yasağa rağmen otomobilini çılgınca süren bir genç kadın var. Kendisini durdurarak ceza yazan trafik polisi şöyle bir sual soruyor:

— «Kırmızı ışığı görmediniz mi?»

Kadının cevabı:

— «Kırmızı ışığı gördüm ama sizi hayır!»

Bu cümleler, kelimesi kelimesine öbür kitaba da alınmış. Adaletinize ve tarafsızlığınıza güvenerek hakkımın korunmasını...»

İki eser hiç değilse bir ay arayla yayınlanmış olsaydı yargıçlar:

— «Evet, ikinci kitap birinciden mülhemdir» diyerek karar vermekte güçlük çekmeyecekti. Fakat romanlar aynı hafta içinde satışa çıkmıştı.

Böylece hem öbür yazar, hem yayınevi sahibi, sorumlu duruma düşüyordu.

Dâvalı ise ısrar ediyordu:

— «Sayın meslekdaşımın iddiaları tamamiyle yersiz. Ben ne müsveddeleri gördüm, ne de okudum. Hattâ işin tuhafı böyle bir kitabın çıktığından da haberim yok!»

Yargıçlar için hakikaten güç bir durum. Mesele dönüp dolaşıp yemine geliyor. Zaten en sıkışık anlarda tek çıkar yolu Tanrının himayesine sığınmakta buluyoruz. Dünyanın her tarafında bu böyle.

Netice?... Batı Berlin yargıçlarına göre dâvacı haklı olsa gerek. Çünkü onun kitabı bir iki gün evvel çıkmış. Bu öncelik de vicdanlardaki çekimserliği silip süpürmek için kâfi.

* * *

Amerika'da da yine buna benzer bir olay mahkemeye düşmüştü. İki piyes yazarı, birbirinden habersiz olarak bir tip yaratmışlar. Kör taklidi yapan bir dilenci günlük mesaisini bitirdikten sonra evine dönüyor, gözlükleriyle beraber sırtındaki paçavraları da çıkarıp smoking'ini giyiyor ve soluğu en lüks gece lokallerinden birinde alıyor.

Yargıçların yerinde siz olsaydınız dâvacının şikâyetini dikkate alır, dâvalıyı da mahkûm eder miydiniz?...

Ben, hayır!

Köşe başında keman çalarak Metropolitan Operasındaki bir müzisyenden çok daha fazla para kazanan kör bir dilenci iki piyes yazarına ayni anda ayni ilhamı pekâlâ verebilir. Ayni şahıs üzerinde ayni maksatla duran ve düşünen iki sanat adamının fikirleri ister istemez ayni yönde gelişecek ve eşit bir sonuca bağlanacaktır.

Bu kaidenin dışında kalanlar yok mu?... Olmaz olur mu? Var tabiî. Fakat bu istisnalar da ya tekrarlanış yolu ile çoğala çoğala istisna olmaktan çıkacak ya da umumî efkârın aslâ benimsemeyeceği olağanüstü bir istisna durumunda kalacaktır. Okuyucunun da bu türlü şeylere değer vermediği tecrübelerle belli. Çünkü biz, okuduğumuz veya seyrettiğimiz bir eserde müstesna kişilerden ziyade kendimizi bulmak ihtiyacını duyuyoruz.

Benzer şartlar karşısında Çin'li bir generalle Küba'lı bir generalin, Norveç'li veya Yugoslavya'lı bir generalden farksız davranacağı muhakkak.

Yeni Zelânda'lı bir tren kondüktörü, ikinci biletle birincide seyahat eden bir yolcuya nasıl ceza kesiyorsa, Nikaragua'daki tren kondüktörü de ayni şekilde fark alacaktır.

Bize anlatılan gülünçlü fıkralarla hikâyelerden çoğunun nasıl biteceğini önceden de kestiremiyor muyuz sanki?...

Bir gün Courteline, Tristan Bernard'ın evine gitmiş, bulamamış ve bir kâğıt parçasına sadece bir kelime yazıp kapının altından atmış: «Domuz.»

Tristan Bernard'ın, buna cevap olarak gönderdiği mektup şöyle başlıyor:

«Eve girer girmez kapının altında...»

Cümlenin sonunu tahmin etmek için fazla kafa yormağa lüzum yok:

«...... Kartvizitini buld

* * *

Basit kadınların hırsızlara karşı aldığı klâsik bir tedbir vardır. Paralarını şiltenin altına saklarlar. Halbuki hırsızların ilk yokladığı yer de bu şiltelerin altıdır daima.

Mesleğe yeni başlamış yankesicilerin yakalandıktan sonraki mazeretleri dünyanın her tarafında aynıdır:

— «Allah Allah... Kim koymuş olabilir bu cüzdanı benim cebime?»

Yakın zamana kadar baştan çıkmış genç kızlar annelerine ne diyordu?...

— «Hiçbir şeyin farkında değilim... Bana bir ilâç koklattı... Bayılmışım... Sonra da olanlar olmuş!»

Halbuki anneleri de 25 sene evvel kendi annesine başına gelen kazayı aynen böyle anlatmıştı!...

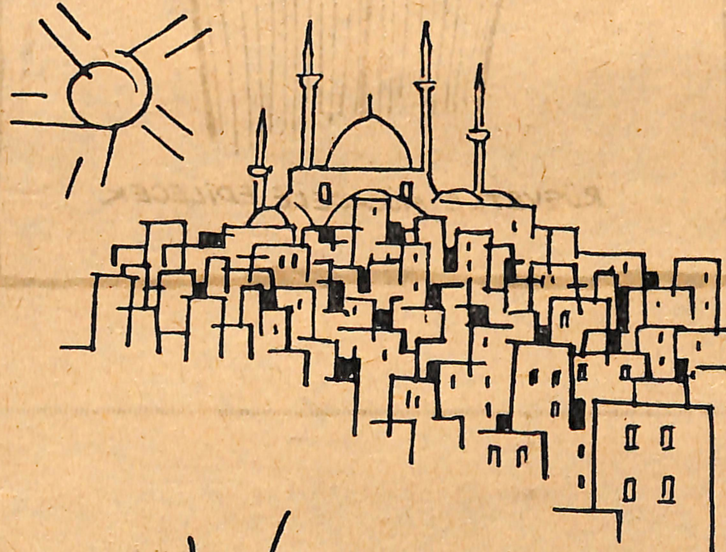
* * *

Dünyanın her tarafında her öğretmen yazılı ödev verebilir. Bu ödevin konusu «Köpeğim» olabilir. İki çocuk konuyu ayni cümlelerle işleyebilirler. Bunlar iki kardeştir. Öğretmen kopyacılık kuşkusuna kapılarak sorgu açabilir. Buna karşı iki kardeşten biri tahmin ettiğiniz gibi şu cevabı verecektir:

— «Evet öğretmenim... Ayni lâfları etmiş olabiliriz... Çünkü köpek ikimizin köpeği.»

Çeviren: Adnan Tahir

İdareciler bir futbolcuyu kaçırdılar. — Gazeteler —

— Vallahi, billâhi ben futbolcu değilim!

Tiryaki Sözleri:

Çok para ile aldığın herşeyi kıymetli sanma: Pahalı başka, kıymetli başkadır.

* * *

Akıl yaşta değil baştadır. Ama aklı başa yaş getirir.

* * *

Kavak ağacını beğenen ve seven pek az kişi gördüm: Çünkü dosdoğrudur.

* * *

Ter vücudun gözyaşıdır.

* * *

İnanmak istemeyeni hiçbir mantık inandıramaz.

* * *

Zekâsız kuvvet yıkabilir, ama yapamaz.

* * *

Başarı en tesirli leke sabunudur.

* * *

Menfaat sandalyeye benzer: Başında taşırsan seni küçültür, ayağının altına alırsan yükseltir.

* * *

Düşmanlığı dostluktan ziyade saklamayan yürek pek azdır.

* * *

Ettiği iyiliği ve gördüğü fenalığı unutmayan, gördüğü iyiliği ve ettiği fenalığı çabuk unutur.

* * *

Kafaların da oburu vardır: Pek çok yer, pek az hazmeder.

* * *

Karnı açlardan ziyade kalbi açlara acırım.

Cenap Şahabettin

* * *

«Ay»ın Çatlaması..

1937 yılı Şubat ayında Avrupa gazeteleri, bazı gök bilginlerinin ayda çatlaklıklar gördüğünden bahsetmişlerdi. Yalnız onları değil, şairlerden âlimlere kadar herkesi az çok alâkadar eden bu mesele hakkında muhtelif kimselerin fikirlerini soran o zamanki Akbaba'da şu fıkra çıkmıştır:

Şair Yahya Kemali gördüm, çok düşünceliydi.

— Üstad, ayın çatlaması hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Çok fena, çok!

— Ay çatlayıp dağıldıktan sonra dünyanın hali mi?

— Hayır, fena olan o değil. Benim (Leylâ) isimli manzumemi hatırladın ya...

— Evet!

— Orada şöyle bir beyit vardır:

«Gece Leylâyı ayın on dördü
Koyda çıplak yıkanırken gördü»

Ay ortadan kalkarsa buradaki (Ay) kelimesinin yerine ne bulup ta koymalı. İşte fena olan bu!

Eski Defterlerden

Bursadaki gece mekteplerinden çizgiler:

— Efendi oğlum, şu kalemimi açar mısın? — Başüstüne beybaba!..

Mezar Taşı

Kabrimi kimse ziyaret etmesin Allah için,
İstemem reddeylerim billâh öz kardâşımı.
Gözlerim ebnây-ı âdemden o rütbe yıldı kim,
İstemem ben Fatiha, tek çalmasınlar taşımı!

Eşref

Oğuldan babaya

Hicvin ıslah eylemez hainleri,
Çünkü artık ihtiyar oldun peder
Rahat et, meydan-ı kavgadan çekil
Badema alçaklara oğlun yeter.

Mustafa Şatim

Eşek!

Eski Muş valisi merhum Mithat Saylam, maiyetinde bucak müdürü olan Necdet Atılgan'a kızar ve öfkeyle bağırır:

— Eşek!..

Şimdiki Yeşilköy nahiye müdürü zarif ve yaman hiccav Atılgan, şıpşak şu iki mısraı yapıştırır:

Nice Eşşek görür de âr ederim,
Eşek olmakla iftihar ederim!

— Keşke korkuluk olsaydım... Hiç olmazsa sırtında ceketi var!

Asıl mesele

Halit Fahri, Yahya Kemal'i ziyafete çağırıyordu:

— Fakirhane sizi ağırlamıya pek müsait değildir ama, dedi, alâ bir hindi dolması var...

Yahya Kemal onun sözünü kesti:

— Hindi güzel ama, dedi, sofrada kaç kişi var, sen onu haber ver...

* * *

Davet

Yahya Kemal dostlarından birine rastladı:

—Bu akşam yemeği benimle yer misin?

Arkadaşı büyük bir sevinç içinde:

— Hay hay!. dedi. Çok memnun olurum. Hiçbir mazeretim yok!

Şair gülümsiyerek cevap verdi:

— İyi öyleyse! Bu akşam size geliyorum!

Ay başı...

Ay ortası...

Ay sonu.

Dalgınlık

Yahya Kemal Bey, Lozan palasta gördüğü küçük bir Fransız çocuğunu okşar:

— Ben bu minimininiyi tanıyorum, der, galiba bizim şair Faruk Nafizin oğlu!

Ruşen Eşref Bey gülümsiyerek cevap verir:

— Canım Faruk Nafiz evli değildir!

Bunun üzerine Yahya Kemal Bey dalgın dalgın:

— Ya... der, ne kadar çok benziyor. Belki torunudur!..

Filiz

Orhan Kemâl

Çığlığa annesi koşarak geliyor, sarsıyor kolundan:

— Filiz, Filiz yavrum!

Ter içinde. Gözleri açılıyor ilkin, bakıyor annesine. Annesi değil ki karşısındaki, o.

— Anneciğim, anneciğiiim!!!

— Ne var yavrum? Ne oluyorsun?

Babası da geliyor:

— Ne olmuş? Ne var?

Ağır ağır yüze çıkıyor uykunun bulanık sularından. Anlıyor işi. Evde, yatağındadır. Karşısındaki annesi, öteki de babası. Demek rüya görmüş.

— Ne var? diyor annesi. Rüya mı gördün?

Rüya gördü. O adamı gördü ama, nasıl anlatır?

Babası:

— Ha Filiz, rüya mı gördün? Gördüyse gördü, onlara ne?

— Söylesene be!

— Amaaan..

— Deli kız!

— Deliyim evet. Bırakın beni, uykum var!

Başını yastığa atıyor, yumuyor gözlerini. Uykusu iyiden iyiye kaçmıştır. Kalbi hâlâ çarpıpor. Nasıl da yakalamıştı adam. Eli kitap yığının üzerinden nasıl da uzanmıştı!

Annesiyle babası söylenerek odalarına çekiliyorlar. Çarpan kalbi, kitap yığınının üzerinden uzanan el, yakalanışı. Sahi, kitapçı depoya çeker, saldırmağa kalkarsa? Kalksın, bağırır, kaçar, daha olmazsa ortalığı altüst eder!

— Abla!

— Hı?

— Rüya mı gördün?

— Yavaş konuş. Evet.

— Kimi?

— Hiç canım, saçma..

— Onu mu?

— Kim?

— Şu, taksitçiyi..

— Hem o, hem değil. İşe başlamışım, kocaman bıyığıyla kitapçı. Sonra bir de bakıyorum taksitçiymiş meğer. İlânı mahsustan vermiş güya. Bir saldırıyor...

Kalbi çarpmıyor artık. Nur'un da uykusu kaçmıştır.

— Cumartesileri sinemaya gideriz değil mi?

— İş olmazsa, paydos edersek...

— İş olursa pazarları. Ha?

— Tabii.

— Beyoğlu sinemasına da gider miyiz?

— Gideriz.

— Babam bırakmazsa ya?

— Ne karışır? Çalışıyorum!

— Ya haftalığının hepsini alırsa elinden?

— Zor!

— Ne yaparsın?

— Vermem.

— Döverse?

— Kaçarım!

— Nereye?

Bilmiyor. Ama kaçabilir. Bir zamanlar Atom'la konuştukları yerlere. Duman duman bir vapur, deniz deniz. Büyük fıçıların, dillerini bilmediği insanların, pipolu adamların dünyasına. Fani gibi. Yıllarca öncenin, bir Karagümrük sinemasında görüp, Atom'la birlikte Vatan caddesi asfaltı kıyısında konuştukları dünyalara!

— Ha abla, nereye?

— Uzaklara, çok uzaklara!

— Nasıl?

— Atlarım bir vapura...

— Bilet sormazlar mı?

— Saklanırım.

— Bulurlar.

— Fani gibi saklanırım, vapurun anbarına. Fıçıların arkasına.

— Acıkırsan?

— Tayfaların ekmeğini çalar karnımı doyururum.

— Yakalanırsan ya?

— Ağlarım, yalvarırım. Beni ele vermeyin derim. Fani gibi. İçlerinden biri bana acır. Peki der. Sevgilisi olurum...

— Sonra?

— Sonra onu da aldatır gene kaçarım!

— Daha sonra?

— .....

— ...

İçerden babasının kalın horultusu geliyordu.

IV.

Vapur vapur, deniz deniz, duman dumandı dünya. Göz alabildiğince deniz. Denizi duyuyor, görmüyordu. Ama biliyordu uçsuz bucaksız bir denizin üzerinde gittiğini.

Anbarındaydı kocaman vapurun, taa dipte. Sirkeleşmiş şarap kokuyordu anbar. Fıçılar, birtakım çuvallar, sandıklar. Kocaman kocaman sandıklar. Sandıkların yanında karmakarışık ipler, halatlar.

Bir yatak seriliydi fıçılarla halatların orda. İncecik bir şilte. Kimseler yoktu. Uzanmak geçti üzerine, caydı. Belki de aksi, gammaz bir tayfanındı da lâf anlamaz, kaptana.. Kaptan da liman polisine, polis de. Annesi değil, babasından kaçıyor. Kitapçının yanında çalışıyordu, haftalığının hepsini elinden almak istediler, kaçtı bir gece hiç kimseye görünmeden. Şimdi kocaman, üç bacalı bir vapurla gidiyor. Gidecek, gök tırmalıyanların, Pekos Bil, Bil Kid'lerin Amerikasına gidecek. Dönmiyecek bir daha!

Birden bir ıslık. Tanış bir ıslık ama olsun. Gizleniyor kocaman fıçılardan birinin ardına. Fıçının kıyısından bakıyor, a... Atom bu. Hep o eski Atom: Sevgili Atom, canım Atom, bir tanem Atom! Elleri pantolonunun önden ceplerinde. Sırtında gömlek, kolları dirseklerine kadar sıvalı. Hep hep o Atom. Yıllarca öncenin Vatan caddesi asfaltı kenarından pırıl pırıl hususilere kamatoyu bastıkları, kalın sesiyle İstanbul sabahlarını «Gazte, Gaztee!!» diye dolduran, «Hıyar» dediği, «Aptal» dediği, «Kaz yumurtası, taş arabası» dediği Atom. Peki ama nerden çıktı bu Atom? Herşeyi biliyor gibi, ıslığı kesip seslendi:

«— Çık ulan haydi meydana, numara yapma bize inek!»

Kocaman karınlı fıçının ardında gülüverdi.

«— Çıksana ulan, kayarto!»

Atomdu. Ne vardı korkacak?

«— Sensin kayarto!»

«— Ben miyim?»

«— Sensin evet. Kayartosun, hıyarsın, aptalsın, kaz yumurtası, taş arabasısın. Değil misin? Söyle, değil misin?»

Atom yanındadır. Başını dizine kor.

Filiz dayatır:

«— Değil misin? Söyle, değil misin?»

Yumuk gözleriyle başını sallar:

«— Ama yalnız senin!»

«— Biliyorum.»

«— Başkası binde birini söylese?»

«— Biliyorum biliyorum.. Ağız mızıkan nerde?»

«— Burda.»

«— Çalsana!»

Tıpkı tıpkısına Vatan caddesi asfaltı kıyısındaki gibi, önce Çaçaça, sonra Samba, Rumba, daha sonra da Tintin tini mini hanım.

«— Peki ama ya duyarlarsa mızıka sesini?»

«— Kim?»

«— Vapur adamları!»

«— Ne vapuru be?»

«— Vapurda değil miyiz? Babamdan kaçmıyor muyum? Pekos Bil'in memleketine gitmiyor muyum?»

Atom dizinden başını kaldırıyor:

«— Yoo..»

«— Ya?»

«— Vatan caddesi asfaltındayız!»

Bakıyor, sahi. Ama nasıl olur? Babası haftalığının tümünü elinden aldı diye geceyi beklemiş, usullacık, hiç kimseye, hattâ birer kenara kıvrılıp uyumuş terli kedilere bile çaktırmadan tüymüştü evden. Limana inmişti. Üç bacalı kocaman bir vapura girmişti satıcı kız Fani gibi.

Atom, kuyruklu bir hususiye bastı gamatoyu.

«— Peki ben kitapçının yanında da mı çalışmadım?»

«— Ne kitapçısı be?»

«— Kitapçı işte. Haftada elli lira veriyordu. Babam elimden aldı, ben de kızdım kaçtım evden!»

Atom çenesini okşadı:

«— Rüya görmüşsün sen aslanım!»

«— Çek elini be!»

«— Çekmiyeceğim!»

«— Çekeceksin!»

«— Çekmiyeceğim!»

«— ......»

«— ....!»

Anne, anneciğim, anneciğim baksana şuna. Durmuyor, terbiyesiz. Terbiyesizsin işte. Seni anneme söyleyim de gör. Korkmazsın evet!

Rüyasına karışan leğen tıngırtıları, su şarıltısı. Artık ne Atom, ne ağız mızıkası, ne Vatan caddesi asfaltı, ne pırıl pırıl hususiler. Betonda leğen gibi, bakır, çinko tas gibi araçların tıngırtısı. Bir yandan bir yana döndü yatağında. Leğen sesi, tas sesi, su sesi. Mutfak betonunda şakırtısı suların. Daha bir yüze çıkarak kulak verdi: Tamam, mutfakta yıkanıyorlardı gene. Evdeydi. Henüz işe başlamamıştı ama bu sabah gidecekti siftah. Mutfak betonundaki leğen, tas tıkırtısı, su sesi arasında annesiyle babasının mırıltısı. Gözlerini hafifçe açtı, sabah olmuştu. Tepelerindeki açık pencereden tozlu bir mavilik içindeki gök görünüyordu. Oh sabah olmuştu, şükür ki sabah olmuştu, yaşasın! Şu babasıyla annesi de... Biliyordu evet, herşeyi biliyordu. Yeni değil ki. Atom'dan duymuştu Vatan caddesi asfaltının kıyısında, bir gece. «Biz de onlar gibi yıkanacağız!» demişti birinde. Demişti de elinin tersiyle ağzına bir. Canı adamakıllı yanmıştı Atom'un. Sonra daha hırslı: «Karım olacaksın işte!» demişti. «Evet, karım olacaksın. Çocuklarımız olacak!»

Bitmez tükenmez leğen tıngırtısı, su şırıltısı.

— Abla!

Nur, uyanmıştı demek?

— Hı?

— Gene yıkanıyorlar!

— Yavaş söyle, biliyorum.

— Her gün, her gün...

— Bugün gidiyorum biliyor musun?

— Bilmez olur muyum? Gece kimi gördüm rüyamda bil bakalım!

— Kimi?

— Bilsene.

— Ne bileyim?

— Atomu!

— Hani şu, eski evimizde... Bana çikolata verirdi?

— Tamam.

— Peki ne olmuş?

— Hiiç. Önce bir vapurdaydım, kaçıyordum babamdan. Kocaman kocaman fıçılar. Derken Atom. Bir ıslık, geldi. Rüya işte, bilirmiş güya orada olduğumu. Rüya içinde rüya. Ne tuhaf değil mi?

Önce babası, sonra da annesi ıslak ıslak geçtiler. İkisi de suçluydu, korkaktı, çekingen. Sırtlarında yırtık hamam havluları.

Kadın kapıyı örttü:

— Kızlar uyanacak diye ödüm koptu!

Adam sert sert kurulanırken:

—Ne olur? Kıyamet mi kopar?

— Ayıp ayol!

— İnsanlık hali, onlara da sıra gelmiyecek mi?

(Devamı var)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

Yalçın Çetin

SOYGUN HABERİ ÇEYREK SAATTE ŞEHRE YAYILI - VERDİ.. GİZLİ PENÇE EN KISA ZAMANDA ŞÖHRET YAPMA REKORU KIRMIŞTI...

YAKIŞIKLI OĞLANMIŞ YANİ GİZLİ PENÇE !.. UZUN BOYLU KUMRAL HAFİF MİYOP..

ELMASLARI BİLE GÖRMEMİŞ KADININ GÖZÜ O YÜZDEN

BEN ESKİ AYNASIZIM ŞAHSEN, ŞİMDİYE KADAR GİZLİ PENÇE GİBİ YAMAN SOYGUNCU GÖRMEDİM BİLLA !..

ELMASLAR FİLAN LÂF, AGA OĞLAN HIZLI ZAMPARAYMIŞ ASLINDA

KIZA; SENİ ALACAM DEMİŞ, SOYMUŞ KIZI!.. KIZ SOYUNUNCA DA. ......

EEE!.. SORA

GAZETE

BÜYÜK SKANDAL!..

DÜN GECE GEÇ VAKİT KUYUMCULAR KRALININ MAĞAZASI SOYULMUŞTU... ÇALINAN ELMASLAR GİZLİ PENÇE TARAFINDAN KUYUMCUNUN EVİNDE BULUNUP BİR DEFA DAHA ÇALINDI.

KUYUMCU BAYGIN BULUNDU SEVGİLİSİ İSE ÇILGINLIK ALAMETLERİ GÖSTERİYOR

KADIN KAÇIRMIŞ KEÇİLERİ ABİ !.. SON HABER BU.

BÖÖLELERİNİ NAPICAAN BİLİYO-MUSUN. YANİ, BÖÖLE UYUYAN POLİSİ !..

5

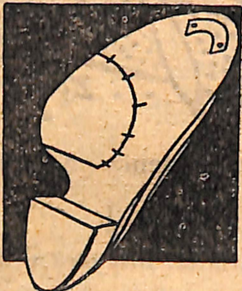
ESRARENGİZ BİR İMZA !..

ŞEHRİ DEHŞETE SÜRÜKLİYEN SOYGUNCU:

GİZLİ PENÇE !..

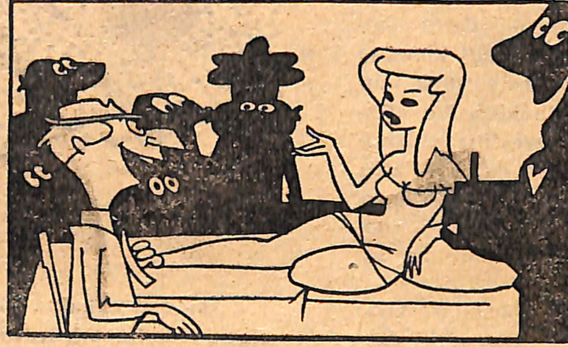
MİLLETLER ARASI POLİS TEŞKİLATI ŞEFİ DEDİ Kİ: BU HIRSIZ ARSEN LÜPENİN PABUCUNU BİLEM DAMA ATTI DEDİ

Son Haber: SARIŞIN KARI KEÇİLERİ KAÇIRDI

Gazetemizin ressamı SADRİ TORAMAN'ın tarif üzerine çizdiği GİZLİ PENÇE'nin temsili resmi...

SARIŞIN AKIL HASTANESİNDE BASIN TOPLANTISI YAPTI...

Elmaslarının çalınması üzerine aklını kaybeden sarışın, yaptığı basın toplantısında, "Gizli Pençeye elmaslar helal olsun, ben öpüldüğümle kalırım„ derken... Muhabirler bu toplantıda epeyce neşelerini bulmuşlardır...

MADEM Kİ KADINI ÇILDIRTACAK KADAR YAKIŞIKLIYMIŞ, VALLAHİ BENİDE TANIMAK İSTERİM KARDEŞ

ORTALIK ÇALKALANA DURSUN BİZİMKİ, GECE YEDİĞİ NANEYİ ÇOKTAN UNUTMUŞ OLARAK, POLİS HAFİYESİ ŞAHSİYETİ İLE UYANDI...

İZİN İÇİN VERDİĞİM DİLEKÇEYİ BU GÜN HATIRLATAYIM KOMİSERİME... AYLARDIR ÖNEMLİCE BİR HADİSEDE YOK AMA KOMİSERİN BENİM İZNİ SAVSAKLAMASINI ANLIYAMIYORUM DOĞRUSU

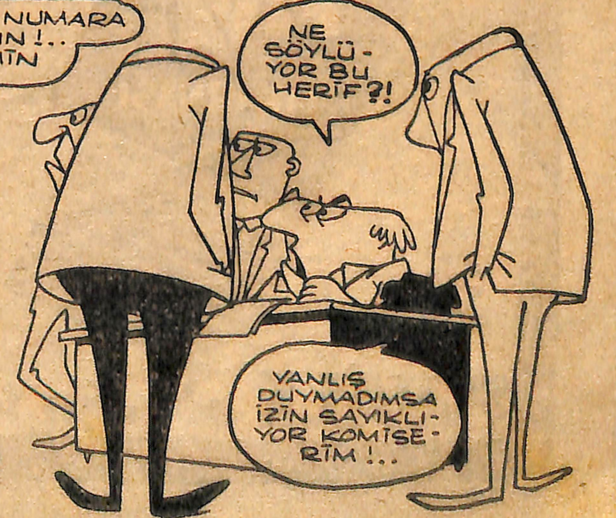

HALDEN ANLAR BİZİM KOMİSER, İYİCE YORULDUĞUMU ÇAKTI NİHAYET !..

MÜJDE ALMAK İÇİN NUMARA YAPMAYA KALKMAYIN !.. DUYDUM BİLE İZNİMİN GELDİĞİNİ...

DEVAMI VAR

Milletler Gülüyor

Telgraf...

Bir İskoçyalı, evini satmak üzere Londra'ya gitmişti. Talihi yardım etti. İki günde işi halloldu. Adam, hemen postahaneye koşarak karısına telgrafla bir müjde vermek istedi.

«Evi iyi bir fiatla sattım. Yarın hareket ediyorum. Öperim.»

Tam, memurun önüne gelip telgrafı çektireceği sırada düşündü:

«İyi bir fiatla sattım demeğe ne lüzum var? Boşuna para vereceğim. İyi bir fiat bulmasam satar mı idim?»

İçinden bunları dedikten sonra hemen «iyi bir fiat»ı sildi. Sonra «Evi» demeğe de bir mâna yok diye düşündü. «Buraya ne satmağa geldim, sanki? Karım, ev olduğunu biliyor. «Evi» kelimesini de sildi. Daha sonra kalemi «sattım» kelimesi üzerinde gezdirmeğe başladı. Kendi kendine «Satmaktan başka gayem var mıydı? Elbette satmak için yola çıkmıştım. Kiralamak için değil herhalde.» Ve «Karım bunu da biliyor, boşuna niye para vereyim» diyerek sattım kelimesini de sildi. Sonra kaşlarını çattı: «Yarın hareket edeceğim de besbelli canım. Burada kalıp dünya kadar otel parası ödemiyeceğimi de bilir karım.» Ve «hemen yarın geliyorum»u da sildi. Durdu, aklına bir şey takılmıştı:

«Öperim. (Öperim)e ne lüzum var Allahaşkına? Öyle ya, karımın ne doğum günü, ne de evliliğimizin senei devriyesi... Niye öpeyim sanki?..» Başını iki yana sallıyarak elindeki telgraf kâğıdını yırtıp attı.

tabiatın ve BİLGİNİN YARATTIĞI "iki" GÜZEL

PİYALE MAKARNASI

PİYALE adı, ağız tadı

Reklâmcılık: 3448—185

— Affedersiniz bayan, deniz ne tarafta?

Talimat!

İki deli sokakta gidiyorlardı. Biri birden durdu, arkadaşının kolundan tuttu:

— Bir dakika bana müsaade et dedi, telefon edeceğim.

Ve en yakın bir kahveye girdi, telefonun başına geçti:

— Alo Madeleine!.. Sen misin? İyi, iyi, iyi; fena, fena, fena... İyi, fena...

Bu konuşmayı dinleyen arkadaşı hayretten hayrete düşüyordu. Öteki ise durmadan,

— Fena, iyi, fena, iyi... diyordu.

Arkadaşı bir çeyrek saat bu nakaratı dinledikten sonra dayanamadı:

— Hey Pierre, kendine gel! dedi... Söylediklerine dikkat et!

Öteki cevap verdi:

— Sus, görmüyor musun telefon ediyorum!.. İyi, fena, iyi, iyi, fena...

Arkadaşı biraz daha Pierre'i dinledikten sonra:

— Allahaşkına söyle dedi, kiminle konuşuyorsun?

Durmadan rahatsız edilen Pierre, asılı bir suratla:

— Biraz sabret yahu!.. dedi, ahçıya fasulyeleri ayıklarken yardım ediyorum!

Sebebi

Banyo tamircisi kibar bir tavırla:

— Banyonuzu tamir etmeğe geldim madam, der.

— Ama bizim banyomuzun tamire ihtiyacı yok... Bir yanlışlık olacak!...

— Siz madam Dupont değil misiniz?

— Hayır ben madam Durand'ım, Dupont'lar buradan taşınalı 6 ay oluyor.

Bu izahati aldıktan sonra, tamirci gayri memnun bir tavırla başını sallar:

— Şu Dupont'lar yok mu, çok acaip insanlar!.. Tamir için beni acele çağırmalarını, sonra da haber vermeden taşınmalarını bir türlü anlıyamıyorum!

Nezaket!

Gecenin ikisinde, müşteri otel kâtibi tarafından uyandırılır:

— «Bu odada dün gece yatan müşteri para çantasını burada unuttuğunu sanıyor, arayabilir miyim?» diye sorar.

Müşteri, uykulu uykulu:

— «Girin bakın...» der.

Kâtip odaya girer, arar, ama hiçbir şey bulamadan gider.

Müşteri ise, gecenin bu biçimsiz saatinde uyandırıldığı için kızgın, tekrar yatar. Tam uyumak üzere iken kapı hızlı hızlı vurulur... Gelen gene otel kâtibidir:

— Dünkü müşteri telefon etti der, para çantasını bulmuş sizi rahatsız ettiği için özür diliyor.

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT SEREN

BİNDİKLERİ TREN, BİR İSTASYON KAVŞAĞINDA KAZAYA UĞRAYINCA ALFRED VE FREDERİK ENKAZ HALİNE GELEN VAGONLARIN ALTINDA KALMIŞLARDI...

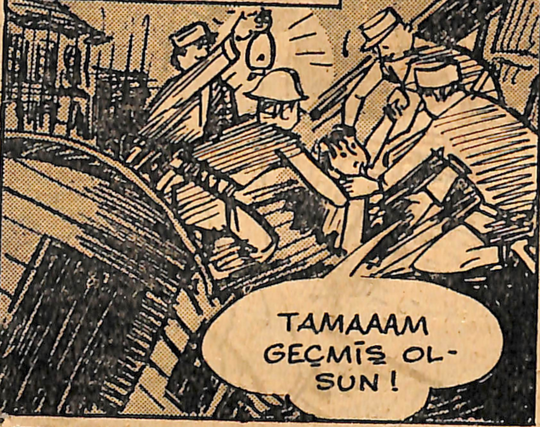

74

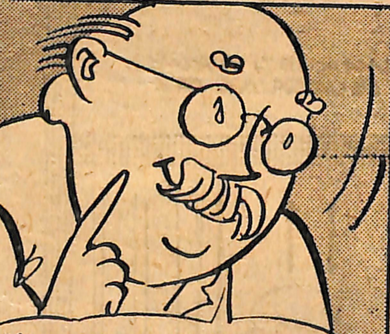
BİR MÜDDET BAĞIRIP ÇAĞIRARAK İMDAT İSTEDİKTEN SONRA SESLERİNİ DUYURABİLMİŞLER, KURTARILMIŞLARDI...

İSTASYON BİNASI YARALILARLA DOLUYDU..

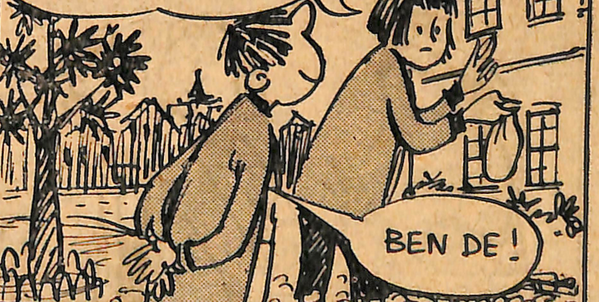

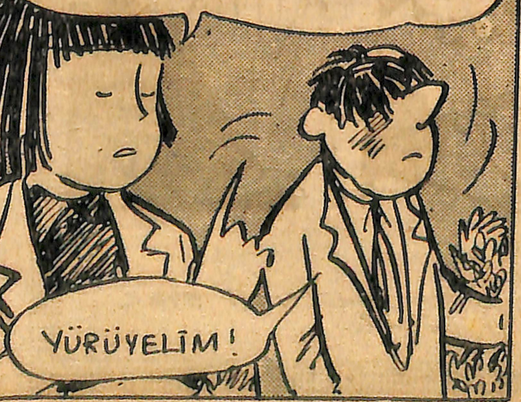
KAZAZEDELERİ EVLERE DAĞITIYORUZ SİZİN ŞANSINIZA DA ŞEHRİN EN MARUF, EN HAYIRSEVER BANKERLERİNDEN MÖSYÖ KOLMAR'IN EVİ ÇIKTI...

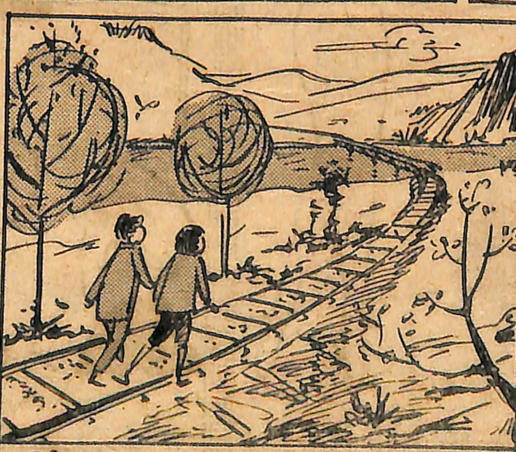
AKILLARINDA MİKAELLA VE BERTA'NIN HAYALİ OLAN BİZİMKİLER İÇİN, MÖSYÖ KOLMAR'IN EVİNDE GEÇEN BİR HAFTA ÇOK UZUN SÜRDÜ.. AMA NİHAYET İYİLEŞTİLER VE YOL GÖRÜNDÜ

HAYDİ GÜLE GÜLE ÇOCUKLAR! MADEM Kİ NİŞANLILARINIZA ÇABUK KAVUŞMAK İSTİYORSUNUZ, YİNE TRENE BİNECEKSİNİZ.. KORKMAYINIZ! NAPOLİ UZAKTIR, ŞUNU DA BUYURUNUZ!..

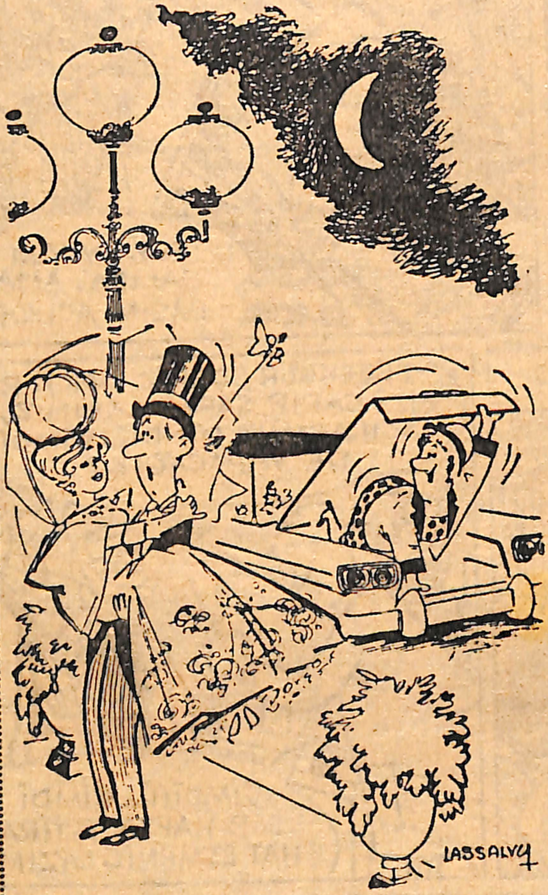
BİZİMKİLER DEMİRYOLUNU TAKİBEN YOLA ÇIKTILAR SAATLER SONRA BİR KÖPRÜYE GELDİLER

TAM KÖPRÜNÜN ORTASINDA...

DEVAMI VAR

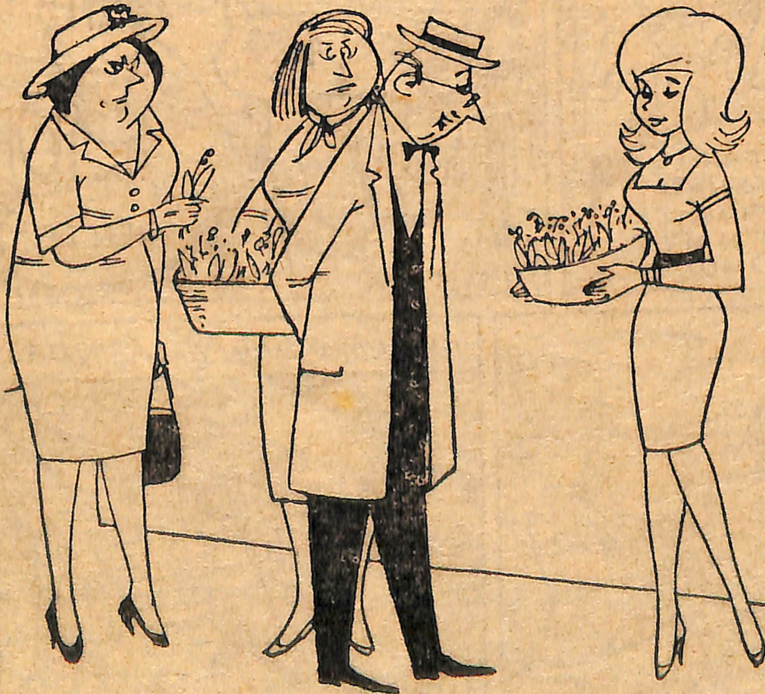
Dünya Karikatürleri

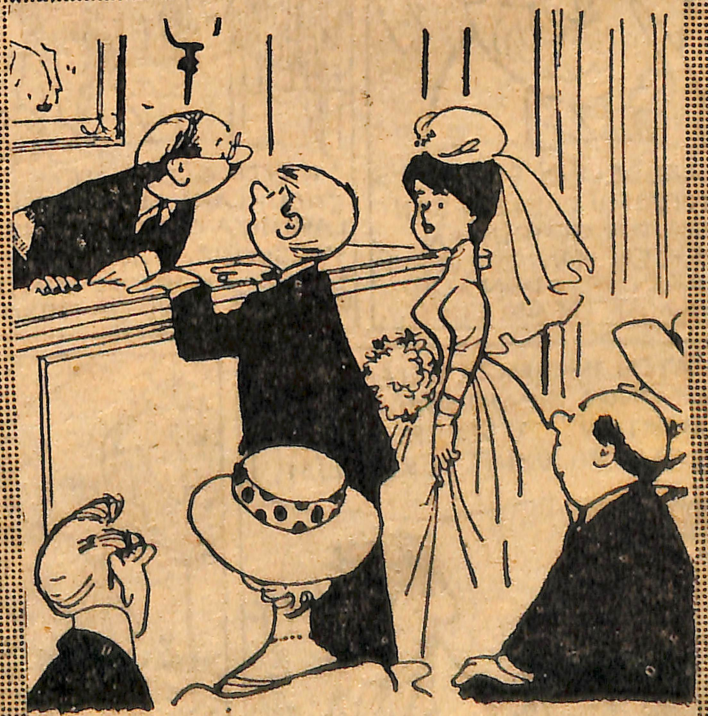
DAMAT- TUHAF ŞEY... KULAĞIMA ANNENİN SESİ GELİYOR !

-KOCAMA SİZİN UÇAKTA BİR YER ALMAK İSTİYORUM... AMA ÖNCEDEN ANLAŞALIM : KAZA OLURSA NE TAZMİNAT VERİYORSUNUZ ?

-KARICIĞIM GEL, BURDA DAHA TAZESİ VAR!

DAMAT - AY, ŞİMDİ SAHİDEN Mİ "EVET" DİYECEĞİM ?..

A K B A B A

MATBAASI

Yepyeni harfleri
Yepyeni makinesi

En titiz dizgi, baskı ustaları

ve

En iyi cins pırıl pırıl Avrupa mürekkepleri ile hizmetinizdedir.

Adres: Divanyolu, Klodfarer
Cad. No: 8 - 10
AKBABA
Telefon: 22 18 11

Ak 186

Bu cüzdan ile...

SAVAŞ REKLAM TEL 11965 ANKARA

...biriktirmiş olduğunuz paralar mutlaka değerlenecektir.

Bankamıza yatıracağınız tasarruflarınız, her zaman emniyette kalacağı gibi, o/o 6,5'a kadar faiz alarak zengin para ve apartman daireleri ikramiyelerine katılabilir.

TÜRKİYE
EMLÂK KREDİ
BANKASI

Basın - 8746 - A 5495 - 187

Minnetoğlu Kitabevi

Saygılarıyla Sunar:

Her Dilde, Her Mevzuda:

KİTAP — DERGİ — GAZETE — MODEL

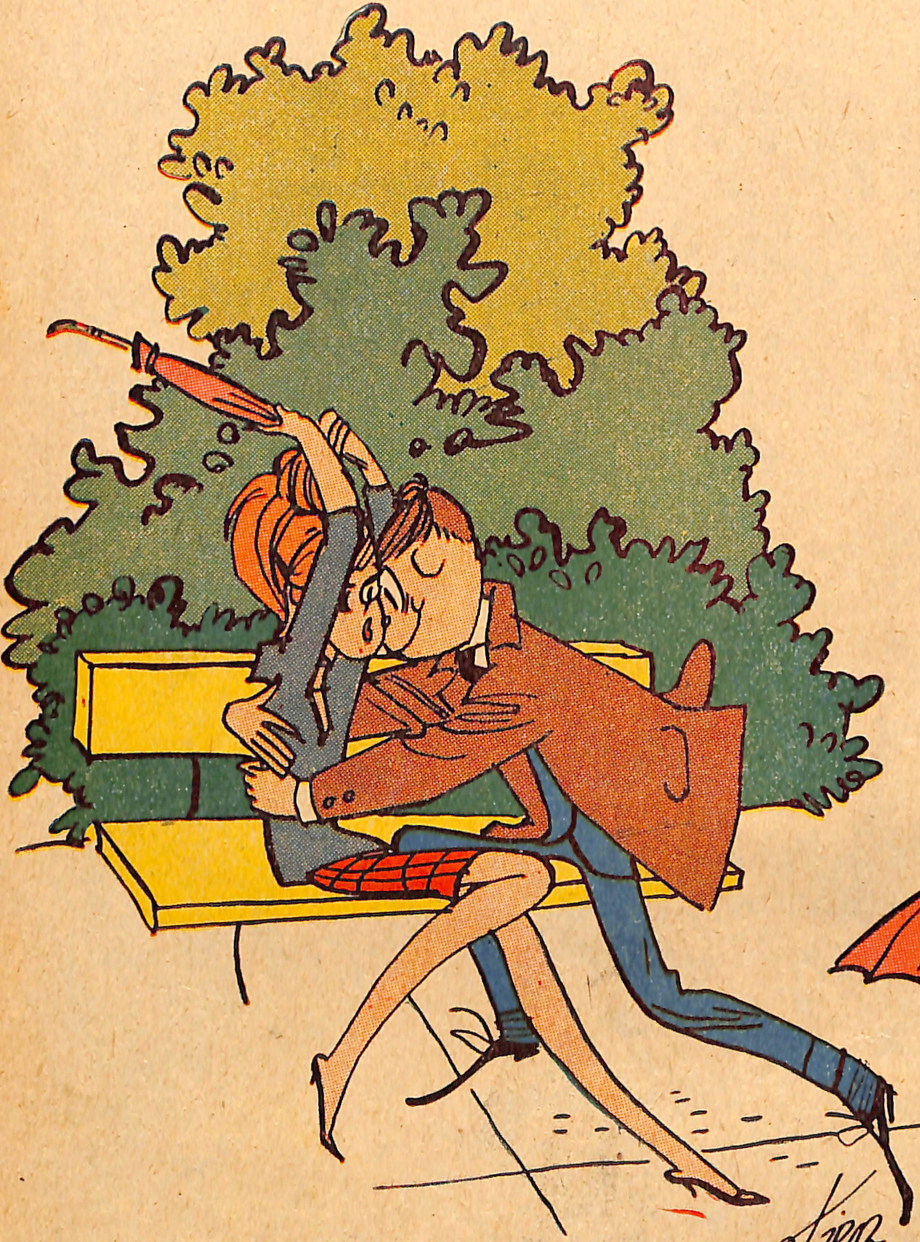
OKUL ve MESLEK kitapları

Ödemeli gönderilir

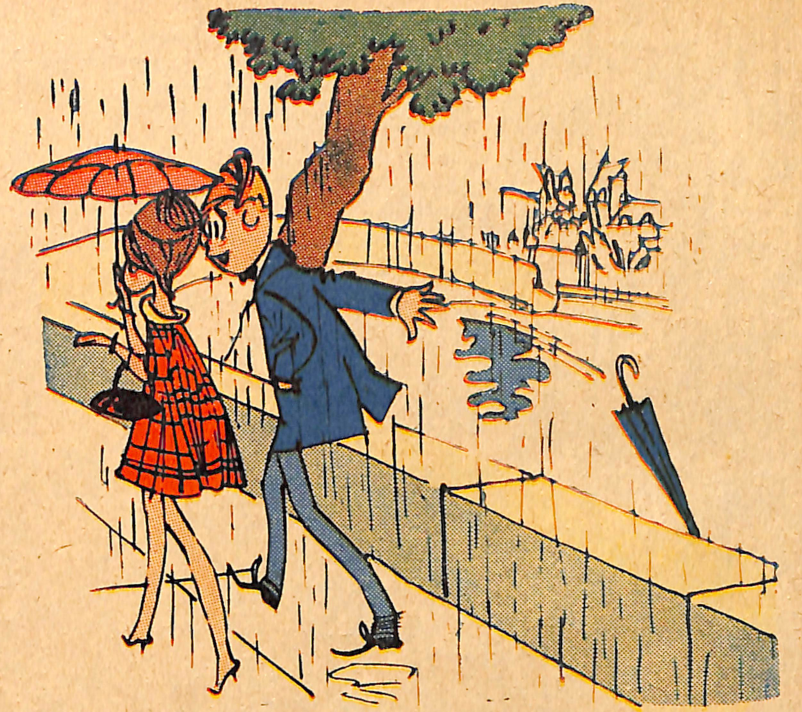
Minnetoğlu Kitabevi — Cağaloğlu Meydanı — İSTANBUL

Ak. 188

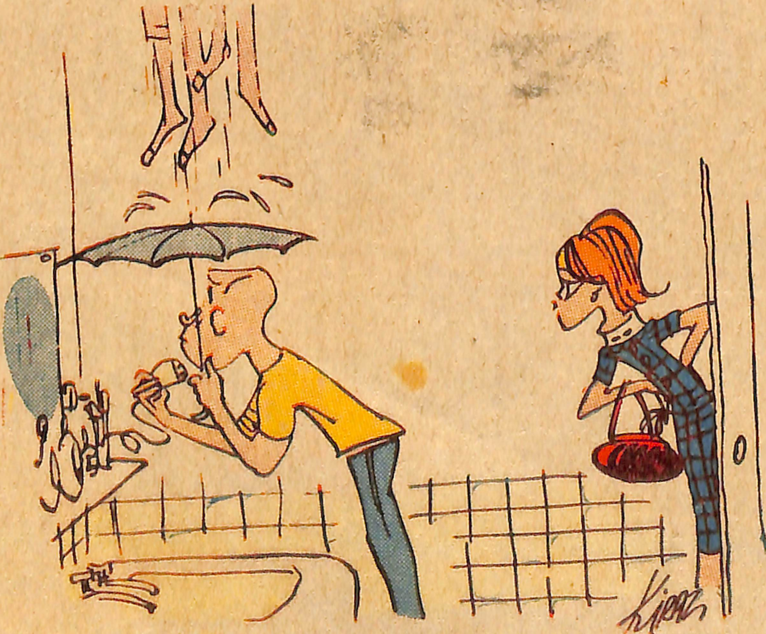
Akbaba

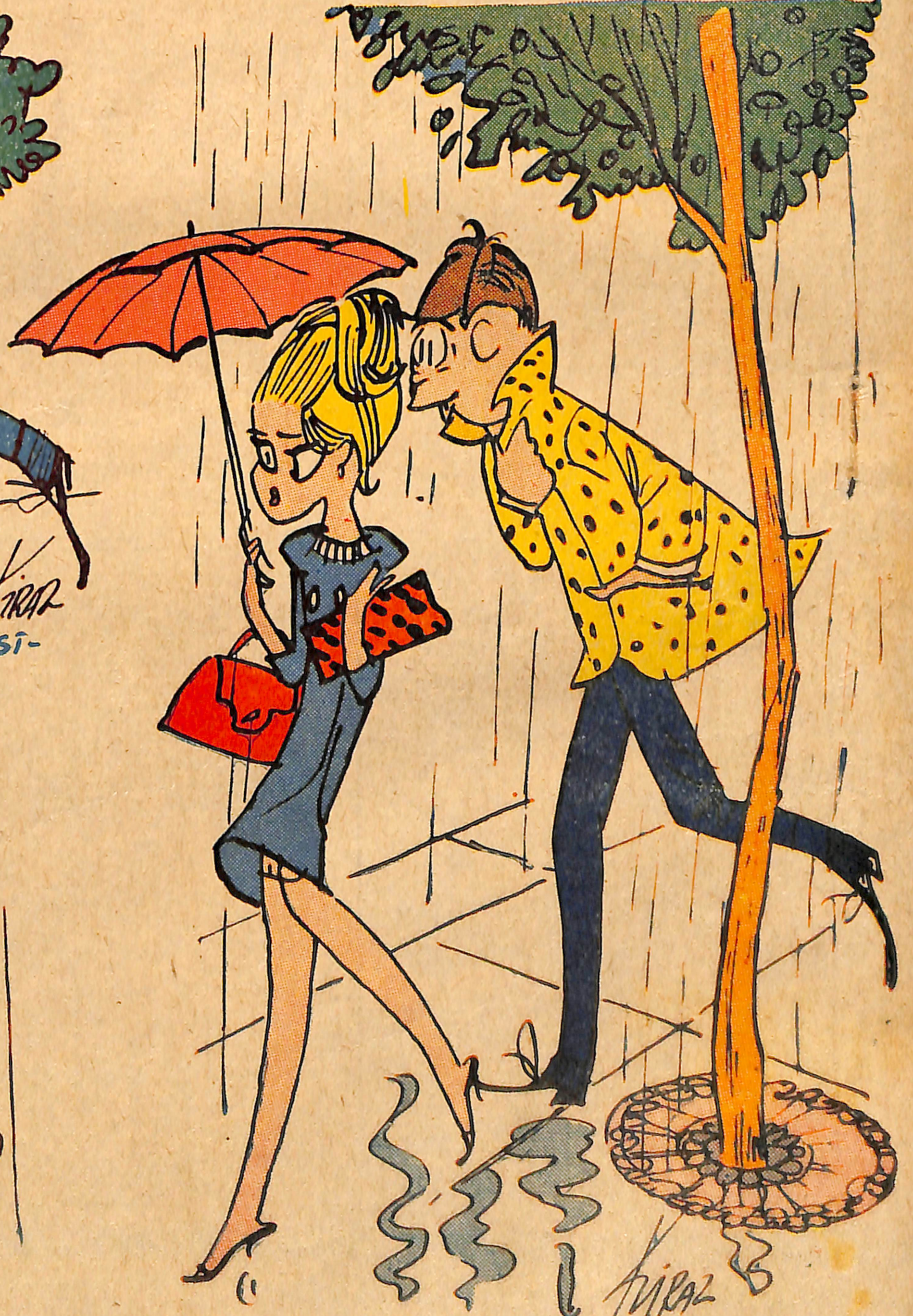
-ANNEMİN HAKKI VARMIŞ: "BELLİ OLMAZ, ŞEMSİYENİ AL,, DEMEKTE...

-GÜZEL BAYAN, ŞEMSİYENİZİN ALTINA SIĞINABİLİR MİYİM?

-BİR SAAT ŞEMSİYEMİ ARATTIN BANA!.

-ŞEKERİM, HAYDİ İZİN VER DE ŞEMSİYENİN ALTINDA EVİME KADAR GÖTÜREYİM SENİ...